

rozsévač rozsievač

september/září
2020
ročník 89

9

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Teta, máte pre nás bračeka?

Děti na nás někde čekají

Ako hovoríť

RODINA PODLE BOŽÍHO SRDCE

Proč poskytnout domov nechtěným dětem?

„Otec sirotků, obhájce vdov je Bůh v obydlí svém svatém. Bůh, jenž osamělé usazuje v domě...“
(Ž 68, 6–7a).

Božia starostlivosť o seniorov

(Nielen o nich)

V posledný deň starého roku si zvykneme ľaháť verše pre jednotlivé skupiny v zborze. Ja som ľahal verš pre seniorov. Boli to naraz tri verše z 91. žalmu 5 – 7a: „**Nebudeš sa báť moru, ktorý sa vlečie v mrákote, ani nákazy, ktorá pustoší o poludní.**“ Zvláštne slovo, ktoré sme prijali vo viere v Najvyššiu autoritu. Zdaleka som nemyslel, že to je veľmi konkrétné slovo nielen pre nás seniorov, ale pre všetkých veriacich na svete. Chcem sa v krátkosti s vami podeliť o to, čo sme si na januárovom a februárovom stretnutí o tomto texte z Božieho slova povedali. Budem citovať z pripraveného textu. Zhadli sme sa na tom, že sú to verše plné Božej vernosti, verše plné nádeje, verše plné optimizmu, verše plné zaslužených. Komu patria tieto verše?

Neboli by vhodnejšie pre ľudí, ktorí pracujú v infekčnom prostredí alebo na iných rizikových miestach, kde ľudia umierajú? Nie.

Odpoveď nájdeme hned v prvom verši.

Tento žalm patrí tým, ktorí bývajú v skryši Najvyššieho, ktorí spod tejto ochrany za žiadnych okolností nevychádzajú a ktorí nocujú v tóni Všemohúceho. Tieto verše patria nám seniorom, lebo sme si ich vytiahli pre tento rok. Možno, že sa niektorých z nás dotknú veľmi konkrétnie, že pocítíme ich dosah na vlastných

životoch. Aj keď im dnes celkom nerozumieme, iste časom všeličo veľmi konkrétné pochopíme...

V šiestom verši je pre nás povzbudzujúce slovo: Nebudeš sa báť. Nie je tam napísané, že nás obídce mor alebo nákaza, to všetko sa nás môže dotknúť, hoci len okrajovo, môže nás to zasiahnuť, nemusí nás to minúť, ale vo všetkých prípadoch **je s nami Boh**. On prikázal svojim anjelom, aby nás ochraňovali na všetkých našich cestách. Na všetkých. On je s nami vo všetkých našich bûrkach života, hoci sa niekedy zdá, že spí (Mt 8, 24). Hľa, nedrieme, ani nespí ten, ktorý ostríha Izraela (Ž 121, 4). Hospodin je naším strážcom, Hospodin je našou tôhou po našej pravej ruke (Ž 121, 5).

Nemáme sa báť moru, ktorý sa vlečie v mrákote, ale je to nebezpečenstvo, ktoré nemusí mať osobný charakter. Môže to byť aj zvrátený duch doby, ktorý na nás útočí aj dnes. Ved' či je málo zvrátenosti okolo nás v dnešnej dobe?

Na Slovensku, aj inde na svete. Ako sa tomu brániť? Nevhádzať spod ochrany Božej. Morová nákaza sa šíri akosi sama od seba. Môže pustošíť v mrákote aj na poludnie. Nech nám Pán dá múdrost, aby nás nezachvátila tma (J 12, 35).

V každom prípade v našich životoch sa mu-

síme podriadiť, poddať Bohu. Len v Božej skryši sa môžeme cítiť bezpeční. Dokedy?

Až do slávneho stretnutia s naším Páном.

To nám chce Božie slovo cez Svätého Ducha povedať. Aká to nádej pre nás seniorov! Slávna nádej, ktorá nezahanbuje. On nám dá vidieť svoje spasenie.

Ján Baláž, BJB Košice

Citáty J. A. Komenského

„Každému človéku je jeho vek školou.“

„Je vécí rozumnosti zdržovať se úsudku pred plným poznáním vécí, zvláště pak slov a činů.“

„Boháči bez moudrosti. Co jsou jiného než vepři v blátě ležící?“

„I květ nežli se rozvine, v pupenci nejprve zavinutý se formuje, a tak zformovaný ven leze.“

„Vše na tomto svetě se dá napravit jen jemným teplem lásky, poňavadž jinak je to nemožno.“

„Bůh zajisté chce, aby mezi námi byla namísto násilí láska, namísto hádek prostota víry, místo roztržek společná snášenlivost.“

„Ne ze souhlasu, ale z pochybnosti se rodí pokrok.“

„Chyby první výchovy nás provázejí celým životem, proto nejpřednejší stráž lidského pokolení je v kolébce.“

„Člověk je k tvorů poslední, nejdokonalejší a nejznamenitější.“

„Knihy, jako největší přátele, rády s námi rozmlouvají, o čemkoli s námi upřímně a jasně a bez přetváry hovoří, poučují nás, dávají nám návody, povzbuzují nás, utěšují a ako přítomné nám předvádějí věci našemu zraku veľmi vzdálené. O, podivuhodná je moc, vznešenosť a právno jakási božskost knih.“

Zdroj:
<https://citaty.net/autori/jan-amos-komensky/>

Obsah

Božia starostlivosť o seniorov	2
Citáty J. A. Komenského	
Proč poskytnout domov nechténym dětem?	3
Rodina podle Božího srdce	4
Teta, máte pre nás bračka?	5
Proc poskytnout domov...	6
Kostol na hrane online	7
Usilujte sa o pokoj a posvätenie	8
Děti na nás někde čekají	
Pozdrav z Malawi	9
Není to tak těžké pochopit	
Vážím si ho a fandím mu (Rádio 7)	10
Bratr kazatel Milan Kern slaví 75.	
narozeniny	11
Jdi na své místo	
Vždyť Pán Bůh to nevidí	12
Disciplína	
Božie zasluženia	
Vztah vzniká láskou a péčí o dítě	
Spomínáme	13
Ako hovoríť, aby vás počúvali	15
Tvůj osobní průvodce životem	
Vдаčná pieseň chvály	
Realita je jiná	16
Rodičovské požehnání pre deti	
Nikdo mě nechce!	
Bolo to horšie ako dnes?	17
To, co dává Bůh, je vždycky lepší...	
Predplatné časopisu Rozsíevač 2021	18
Kniha Clara Jones: Milovaná	
O jednej knihe	19
NOEMI / Nová kniha	
Redakční oznamy a inzerce	
V. Kolárovská: Tlkot Božieho srdca	20

rozsíevač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobréj správy

Predsedna Redakčnej rady: Ján Szöllősi

Séfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláž, D. Jerská, M. Jersák, M. Kešjarová,

R. Orošová, L. Podobná, E. Pribulová

Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihlář, M. Horáčková, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,

Rada v SR, Súlovska 2, 821 05 Bratislava,

tel./fax +421 902 815 188. E-mail: roszievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 17,- € na rok

(cena jedného výtlačku 1,55 €) + poštovné, prevopredplatelia

majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na

poštovnom). Poštovné - zbytočné: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,5,- € za kus a rok.

Odberatel v ČR: Predplatné 440,- Kč (cena jedného výtisku

40,- Kč) + poštovné, prevopredplatiteľ mají během celého

roku slevu 50 % na predplatním (na poštovném). Poštovné -

zbytočné: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 40,- Kč + 25,- Kč

poštovné za kus a rok.

Odber v zahraničí: predplatné 17,- €, aktuálne poštovné 29,- €.

SR: IBAN: SK30 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky

napiš meno odberateľa. Var. symbol: 888, CR: Česká

sportelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsíevač – časopis

Brat. jed. baptistov Súlovska 2, 82105 Bratislava, Slovenská

republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.:

GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT,

SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: CR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14,

140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,

Súlovska 2, 82105 Bratislava

Uzávierka obsahu číslo 9/2020: 1. 8. 2020

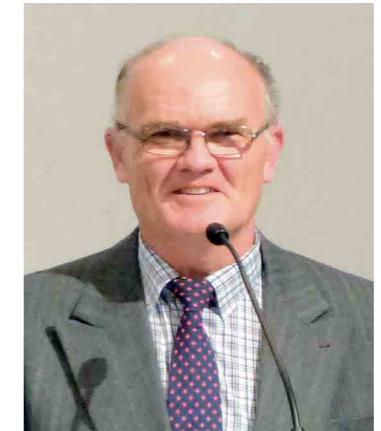
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Verejné články nemusia vyjadrovať názor redakcie.

Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny

jsou uveřejňeny.

Mirek Jersák

Mám pred sebou toto téma a pOMEMÍSLIM, jak se to vúbec stane, že je dítě nechťene a že nemá domov – svou rodinu.

Třeba z důvodu manželské krize, nebo že se narodilo proti našemu plánu a teď je tu „návic“. Možná ho nechceme z důvodu malého bytu, špatné finanční situaci: Vždyť jsme „tak chudi“. Důvod může být i ten, že dítě má nějaké tělesné či duševní postízení.

Možná někdo vidí důvod pro odložení dítěte v jeho neposlušnosti či nezvladatelnosti. Možná zná i jiné důvody. Nevím, jestli by pak nebylo správné nadepsat téma tohoto čísla Rozsíevače titulkem: Proč neposkytnout domov nechténým dětem.

Vzpomínám si, že když jsem byl malý, někteří lidé z našeho sboru chodili do Dětského domova a navštěvovali tam děti.

Brali je také na vycházkou nebo dokonce i na pární domů, třeba i na svátky. To bylo ještě povolené. O tom, jestli to bylo pro ty děti dobré či nikoli, se dá diskutovat, ale bylo to užitečné pro nás ostatní. Totiž, uvědomit si, že jsou tu děti, které nikdo nechce. Mně osobně to zcela jistě utkvělo v paměti. Možná že některé ovlivnilo a stali se adoptivními nebo pěstounskými rodiči a možná bylo i víc takových, kteří to nikdy neudělali a později si možná trochu s povzdechem řekli: „Nikdy jsme to nezkušili.“ Hledám, kde v Bibli najdeme příběh o nechténých dětech. Svým způsobem to byl příběh Izmaele, syna Abrahama a Hagar, o tom, jak nežádoucí se v určité chvíli stal a jak byl vykázán z domu (Gen 21).

Ale v Bibli také čteme, jak Bůh Otec ze své přítomnosti, „z domu“, vykázal – vyhnal

Proč poskytnout domov nechténým dětem?

„svoje děti“ – první lidi z Boží zahrady Eden. Pro svou neposlušnost už nemohli dělele zůstat v Boží svaté přítomnosti. Dostali se do vzpoury vůči Bohu, stali se z nich hříšníci a pro svůj hřích byli odloveni od společenství s Bohem Otcem.

Ale už tehdy Bůh věděl, že to tak nenechá. Přesto všechno se rozhodl člověku pomoci a záchránil ho skrte oběť sebe sama. A tak můžeme evangeliem v kontextu našeho tématu popsat takto: Bůh nás bere z „děčáku“ tohoto světa a přijímá nás za své děti do své rodiny. Učinil tak skrze smrt, oběť svého Syna Ježíše Krista.

A tím nám zcela a skutečně od základu změnil nynější život, přítomnost i budoucnost. Podobně se to děje i nechténým dětem, které si někdo vezme do své rodiny. Zcela a od základu se jim změní nynější život, jejich přítomnost i budoucnost. O tom by se dalo psát hodně dlouho.

„Hleděte, jak velikou lásku nám Otec daroval. Byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi“ (1J 3, 1).

Rodina podle Božího srdce

Proč poskytnout domov nechtemým dětem?

Starozákonní text:

„Otcom sirotů a obhajcom vdov je Boh vo svojom svätom príbytku. Boh pripravuje domov osamelým“ (Ž 68, 6 – 7a).

Starozákonní text:

„Otec sirotků, obhájce vdov je Bůh v obydli svém svatém. Bůh, jenž osamělé usazuje v domě“ (Ž 68, 6–7a).

Novozákonní text:

„Pozrite, akú veľkú lásku nám daroval Otec, aby sme sa volali Božími deťmi. A nimi sme“ (1J 3, 1).

Novozákonní text:

„Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími a jsme jimi“ (1J 3, 1).

Víš, že na světě a možná docela blízko tebe jsou lidé, které nikdo nechce? Myslíš na ně nebo se občas modlíš za nechtemé děti? Nebo máš dost vlastních starostí? Zkusil ses někdy vztít do situace dítěte v dětském domově, zvláště, když dosáhne věku osmnácti let a je z tohoto zařízení propuštěno? Že nemá žádné hlubší vztahy a rodinu, v níž by mohlo mít oporu, když se učí žít samostatný život?

Nenapadlo tě někdy, že bys mohl/la dát lásku a domov takovému nechtemému dítěti? Nebo sis neuměl/la představit, že bys takové dítě dokázal/la mít rád/ráda? A možná tě k tomu někdy Bůh volal, možná je to zvláštní služba, do které tě Bůh volá právě teď, ať jsi mladší nebo ve středním věku. Nemusí

Nevím, ale za určitých okolností to může být otázka poněkud „na tělo“, může nás to dostat do úzkých. Možná začne pracovat naše svědomí a navíc Boží duch, jestli jsme v životě něco nezanedbali, nebyli v něčem neposlušní. Odpověď na uvedenou otázku je dosti jednoduchá, ale může být i docela dlouhá. A tak v tom následujícím výčtu slov bude samé „aby“. Proč poskytnout domov nechtemým dětem?

ABY BYLY CHTĚNÉ! Aby je měl někdo z lidí rád, aby měly domov a lásku. Aby je někdo vítal u otevřených dveří a s otevřenou náručí, slovy: „To jsem rád, že ses v pořádku vrátil/la, už jsem měl o tebe starost, jestli se ti něco nestalo.“ Aby mohly děti vidět, jak má tatínek rád maminku (a naopak) a jak to dělají, když jsou nějaké problémy. Aby viděly, jak se vaří polévka a třeba smaží řízky a jaké to je, když maminka dá na stůl jídlo a jak potom všem v rodině chutná. Aby věděly, jak krásné voní čisté prádlo. Jaké to je, když vás někdo uloží do postýlky, vypráví vám příběh na dobrou noc a třeba se s vámi i pomodlí, pohladí vás. A to všechno je jen a jen pro vás. Nebo jaké to je, když se jede na výlet, na chatu nebo na lyže. A když jsou prázdniny, jede se třeba k babičce nebo někam na dovolenou. Nebo třeba, aby viděly a zažily, jak roste štěnátko a jak se vodí pejsek na vodítku, jak se přestupují květiny, ovoce či zelenina. A co ještě? No, aby je někdo učil znát Pána Boha, jak je to super, když můžeme svěřit svůj život Pánu Bohu, přijmout odpustění hříchů a radovat se všech darů a dárků života. Je to jistě jedna z nejlepších a nejúčinnějších evangelizací. Také se učí pracovat, zacházet s věcmi, s penězi, šetřit. A vůbec vážit si věci, vztahů a udržovat je. Pracovat na nich, učit se milovat druhé a odpouštět, i když to není často snadné. Aby také viděly, co to dá všechno práce. To všechno, co je nebo bylo pro většinu z nás samozřejmostí, pro děti v dětském domově či podobném zařízení je to „velká neznáma“. Na jednom školení, které jsem před lety absolvoval jako zaměstnanec Armády spásy, řekla jedna lektorka: Děti z dětských domovů se velmi často stávají uživateli služeb Armády spásy.

být rozhodující, jestli máš svoji rodinu (manželství), vlastní děti nebo vlastní děti mít nemůžeš. Možná, že jsi někdy přemýššel/la o možnosti, vztí si dítě, které nikdo nechce a teď už se to uskutečnit nemůže, možná si právě ty říkáš: Nikdy jsem to nezkušel/la. Možná můžeš podporovat jiné, kteří tuto službu dělají nebo dokonce se zapojit do nějaké aktivity, která usiluje o to, aby těchto dětí bylo co nejméně. Nebo se zapojit do hnutí či aktivity, která se snaží o změnu legislativy v naší zemi, aby zařízení zvaná „Dětský domov“ byla zrušena nebo alespoň, aby přijetí dítěte do rodiny nebyl tak nesmyslný a dlouhotrvající proces, kdy dětem, které mohly být dál v rodinách, ubíhá drahocenný čas života bez domova a bez lásky.

Teta, máte pre nás bračka?

Všeobecne sa hovorí, že deti nie sú len radosť, ale aj starosť. Ale tí, ktorí poznajú Písмо, vedia, že dieťa je dar od Hospodána. Pravda je však aj to, že niektoré manželstvá túzia po dieratku, ale... Dôvody bezdetnosti sú rôzne a rôzny spôsobom si manželia vyplňajú aj prázdnnotu, ktorá vzniká v manželstve bez detí. Na tému adopcia a pestúnska starostlivosť prinášame rozhovor s manželmi Romanom a Vilmou Kobliščkovcami.

Čo vás vedlo k tomu, že ste svoj domov otvorili pre opuštenej deť?

Roman: Tato otázka, proč přijmout opuštěné děti, je sama o sobě zvláštní. Hned na začátku mě evokuje odpověď způsobem Pána Ježíše: „Co jste učinili jednomu z těchto nejménších, mě jste učinili.“ Samozřejmě, odpověď není takhle jednoduchá. A cím jsem starší, tím víc vidím, jak mnoho křesťanů, nejen lidí nevěřících, má s přijímáním cizího člověka, i když je to malý človíček, problém. Když se v myšlenkách ohlížím zpět do doby před více než třiceti lety, to jsme s manželkou začínali společný život, vůbec mě nenapadlo, že budu otcem šesti dětí. Plánovali jsme dvě děti, a protože jsem byl v té době krátce po léčbě rakoviny, byla v našem plánu i možnost, že si dvě děti adoptujeme. Velmi brzy se ukázalo, že adopce bude jediný způsob, jak vytvořit rodinu, kde s námi budou i děti.

Ako ste sa na tento vážny krok pripravovali a čo s informáciou pre dieratko, že nie ste jeho vlastní rodičia?

Mimka: Dnes si už jen matně pamatuji na naše první modlitbu za nás společný životní problém. Modlili jsme se o dítě, které pro nás připraví Bůh, o to, abychom ho dokázali přijmout bez předsudků i s problémy, které si přinese tím, že bylo nechtemé. Když takhle na to vzpomínám, v duchu se musím smát a děkovat Pánu Ježíši, jak dodnes obrušuje hrany naší naivity a zbrkáho jednání.

Měsíc po Sametové revoluci jsme si jako hrdí rodiče přinesli domů dvoutýdenního chlapce. To, že jsme ho přijali jinak, než většina mladých manželských páru, jsme se pokoušeli nějak nevnímat, řekla bych způsobem: „Je to věc naší rodiny, druzí to nemusejí vědět.“ Díky Boží milosti, která byla a je nad námi, jsme však nejake věděli, nebo poznali, že dítě musí znát pravdu o svém příchodu na svět, musí s ní vyrůstat a brát ji spíše jako výhodu, než jako hendiček. A podle toho jsme jednali. Od útlého dětství jsme všem dětem vyprávěli příběh

jejich příchodu do naší rodiny a i když později, hlavně v období puberty, bojovaly s mnoha problémy, nikdy je nezaskočily otázky ohledně adopce. S hlubokou vděčností našemu Nebeskému Otci musím říct, že všechny tři naše adoptované děti vystrosti ve spořádané lidi. Není to samozřejmost, známe trápení mnoha rodin, i křesťanských, kde rodiče pláčou nad životem svých vlastních dětí.

Výchova detí nie je jednoduchá záležitosť a vychovať deti v kresťanskom duchu a ukázať im cestu za Pánon Ježišom je veľmi ťažké. Ako sa vám to darilo a darí?

Roman: Poměrně dlouhou dobu, určitě víc, než deset let, nám trvalo, než jsme porozuměli a hlavně přijali to, že „naše“ děti nepatří nám, ale Bohu. Když kolem sebe viděly rodiče, kteří se svými dětmi chlubí, vyzdvihují jejich schopnosti, úplně bez přemýšlení a se samozřejmostí sklonznete ke stejněmu jednání. Hlavě, když se to děje i ve sboru, v církvi, berete to za normální. Poznali jsme a víme, že to není Boží cesta. Pán Ježíš nás to učil tvrdým způsobem. Když nám náš nejstarší syn v šestnácti letech řekl, že

se nechá pokrýt, měli jsme radost, že naše snaha vychovávat děti křesťanským způsobem nese dobré ovoce. Ale také jsme cítili, že je něco špatné. Jeho víra, založená na snaze udělat nám radost, být jako my rodiče, nevydržela dlouho. V devatenácti ze sboru i od Boha odešel. To, jaká to je bolest pro rodiče, jistě říkat nemusí. Jakým způsobem nás to paralyzovalo v životě i ve službě, říkat nechci. Tato situace však úplně změnila náš duchovní život a vztah s živým Bohem. Nasměrovalo nás to k intenzivním modlitbám a k pochopení, že Boží cesty jsou jiné než naše, i Boží čas je jiný než náš. Co však víme s jistotou, je, že nám Bůh dal děti proto, abychom jim předali známost o živém Bohu.

Roman spomínal tri adoptované děti, ale vy ich máte šest. Čo vás k tomu viedlo?

Mimka: Samozřejmě, když Bůh člověka něco učí, nikdy ho nenechá tápat v beznaději. Tak ani nás nenechal. A z Jeho nesmírné milosti jsme mohli vidět, jak úžasné mění život naši dcery. Dnes je z ní mladá žena, která má nejen známost o živém Bohu, ale společně se svým manželem s Ním žije a svědčí o Něm. Ale ted k otázce. Jak jsme se rozhodovali, kolik budeme mít dětí? No, musíme poprvadě a možná k mému zahanbení říct, že iniciátorem každé další žádosti o dítě byl můj manžel.

On byl ten, který přišel s větou: „Co myslíš, zvlášť bychom ještě jedno dítě?“ Moje první myšlenka byla vždy ne, mě to stačí. Pokaždé jsme se však společně modlili, chtěli jsme mít jistotu, že nás povede Bůh. Ze nás obdarí silou, láskou, trpělivostí a že nám ON sám dá dítě právě pro nás. Vlastně, jen pro první dítě jsme se rozhodovali na modlitbách s manželem sami.

O každém dalším jsme mluvili spolu jako rodina – rodiče i děti. Pamatuj si, jak jsme šli na úrad péče o dítě a nás čtyřletý syn vběhl do kanceláře: „Dobrý deň, teta, máte pre nás bračka?“ Během několika týdnů jsme si domů přinesli sestřičku. Trochu vedle, ale dočkal se za pár let i brásky. A když jsme se před devíti lety rozhodovali dát rodinu dalším dětem jako přestouni, opět jsme o tom mluvili všichni. S manželem jsme byli rozhodnuti, že jestli naše tři velké děti budou proti, naše rodina se už dál nerozrosté.

Roman: Ale rozrostli jsme se a dnes máme šest dětí. Až po nějakém čase se náš nejstarší syn svěřil s tím, že na naši otázku nešlo odpovědět jinak, než ano. Jak by pří mohli zabránit záchrane nějakého dalšího dítěte. Ale tato další etapa našeho života byla

Proč poskytnout domov nechtěným dětem?

Jednoznačná odpověď na tuto otázku je: Proto, že nechtěné děti většinou vyrůstají v dětských domovech. Dnes už existují domy na půl cesty, aby osmnáctiletí mladí lidé propuštění z domova nezůstali na ulici. Jen málo z nich se v životě uchytilo. Jako věřící žena jsem chtěla aspoň dvěma z nich dát možnost uslyšet o Pánu Ježiši, aby mohly Je-mu svěřit svůj život.

Také je pravda, co říká Ježíš: „**Kdo přijímá jediné takové dítě ve jménu mého, přijímá mne**“ (Mt 18, 5).

Uvěřila jsem ve dvanácti letech a od osmnácti jsem vyprávěla dětem v Besídce biblické příběhy. Později jsem v týmu pomáhala s výlety a letními tábory pro děti. Roky utíkaly, byla jsem ve sboru aktivní a po třicítce svobodná.

Myslela jsem, že mám za patnáct let dost zkušeností s dětmi, abych mohla vychovávat děti jako přestoupenka. Tak jsem si na sociálním odboru podala žádost. Proběhlo posudkové řízení, psychologické testy a po čtyřech měsících jsem byla zapsána do seznamu pěstounů. V rodinném domě jsem si připravila samostatný byt 1+1, pak jsem si tam přivezla zvláštní cestou dva a půlroční děvčátko Renatu do hostitelské péče. Byla retardovaná, nemluvila, jen všecko pozorovala z kouta velkýma ustrašenýma očima. Jen pomalu se osmělovala. Pak přišla mateřská školka. Šilhala, musela nosit brejličky. Rodiče a sourozenci ji přišli s láskou, také do sboru se mnou chodila ráda. Naštěstí později i bezemne. Měla špatné psychologické testy a já někdy nevěděla jak reagovat.

Důležité byly večerní chvílinky před spaním. Podle dobrých rad zkušených přátel jsem jí od čtyř let vyprávěla formou pohádky, že neměla maminku a já jsem chtěla mít děvčátko, tak jsem si ji dovezla domů. Později se kvůli tomu i hádala s dětmi, že jsem její máma. Děti osvojené nebo u pěstounů se vždy dozvěděl, že nejsou vlastní a mohou z toho vzniknout vážné vztahové problémy. Znám konkrétní případy.

Když začala chodit do školy, neměla tam problémy, i když v učení byla slabší. Ale snažila se. Měla ve třídě kamarádky po celou dobu školy. Půjčovala jsem si odborné knihy, aby tam našla rady pro situace, kdy jsem si nevěděla rady. Taky Písmo mluví o výchově a Pán Bůh mi posílá správnou radu i od zkušených sester v pravý čas.

Po třech letech jsem žádala o druhé děvčátko, ale trvalo víc, než dva roky, než jsem dostala dvojletého chlapce, protože byl právě volný.

Měl problémy se sluchem a reakcemi. Proto jsem s ním kromě psychologické poradny a logopedie navštěvovala dětského neurologa.

Když jsem ho dovezla domů, hned příští neděli ve sboru se nad ním bratr kazatel modil a předkládal ho Pánu Bohu. Janko je o osm let mladší než Renata. Ve škole měl problémy s učením (diskalkulie).

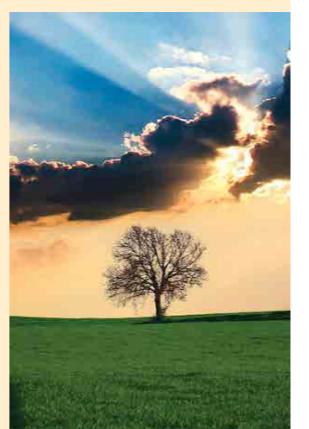
Proto byl ve čtvrté třídě přerazen do zvláštní školy. Tu zvládal bez problémů a potom také učiliště. To nedokončil, protože v osmnácti letech odjel se spolužákou k jejím rodičům do Žiliny. Do sboru chodil do patnácti let. Kamarády měl mimo sbor, ti se mu vymáli a on se jim chtěl líbit. Byl impulzivní, bez rozmyslu se vrhal do špatných věcí a kamarádi ho zneužívali. Trvalo mu dlouho, než sám poznal, že mu radí dobře. Také ho Pán Bůh chránil, přestože kradl.

Renata uvěřila v mládeži v patnácti letech a byla přijata do sboru.

Vyučila se a pak pracovala ve svém oboru. Byla šikovná. Chodila do mládeže, do sboru a pěkně prožila mladá léta. Největší problém měla ve vztahu k Janovi. Jako školáci se hádali o věci. Úzkostlivě jsem se snažila dělit všechno spravedlivě, ale Renata to tak neviděla. V dospělosti hledali své biologické rodiče a našli je. Ale zjistili, že u mě je Jim líp a vrátili se. Renata si na moje doporučení našla podnájem u věřící rodiny a občas nás navštěvovala.

Roman: To, co jsem poznal v průběhu života, je, že adopce ani přestoupenství není pro každého. Jak nám to sdělila hned na začátku úřednice, odpovědná za umístění dětí do rodiny: „Jestli chcete vyřešit svou manželskou situaci, jste tady špatně. Jestli však chcete vyřešit problém nechtěného dítěte, jste tady správně a můžeme spolu jednat.“ Anebo ještě jinak. Adopce i přestoupenství může být pro mnoho křesťanských manželů dobré, ale jen když svoje přemýšlení přehodnotí na modlitbách ve světle Božího slova.

Rozhovor připravila
E. Pribulová

D. Hýsková

Kostol na hrane online

Na strome je zavesená hamaka a ja sa v nej hojdám a počúvam podcasty.

Všade naokolo v hustom listnatom lese zatial hrá vtácia symfónia a zo sivých oblakov padá jemný dážď. Ešte viac sa zababuším do deky a rozhojdám sa. Je mi dobre. Vlastne neviem, či mi bolo niekedy tak dobre ako práve počas korony a isolácie. Neklamný znak, že žijeme uponáhlané životy, presýtené podnetmi za hranice, ktoré sa už dávno stratili v diaľke. Hojdám sa a čakám. Dnes máme po dvoch mesiacoch prvé osobné tímové stretnutie. Na záhrade, aby sme mohli mať odstup a čerstvý vzduch. Aké je príjemné vidieť ich, počúť ich a pozerat sa im do tváre. Asi mi chýbali viac, ako som si uvedomovala.

Ked sa začiatkom marca zastavil život a potom sa zavtrorí hranice a bol vyhlásený núdzový stav, mysla som si, že sa zastav aj naša služba. Nie preto, lebo som chcela, len som mala dojem, že sa to nebude dat. Naša generácia nikdy nezažila vojnu a takejto vážnej situácií sme čeliťi prvykrát. Bolo fascinujúce pozorovať, ako sa vyprázdujú ulice, všetci sa povzbudzujú a postupne si zahľadujú ústa a nos rúškami. Pocit národnnej spolupatričnosti, ktorý som ešte nikdy nezažila. Už sme neboli jednotlivci a nežili individuálne životy, odrazu sme v tom boli spolu. Každý deň bolo potrebné adaptovať sa na nové a nové zmeny a mne osobne to úplne stačilo, na viac som nemala kapacitu.

Naštastie sme v tíme rôzne osobnosti, s rôznou kapacitou zvládaliť. Ešte pred pandémiou sme mali ako ďalší cieľ dostať sa ako kostol na hrane viac do online priestoru. Možno to znie trochu zvláštne, ale generácie, ktoré chceme osloviť, sú tam a nám neostáva nič iné, iba sa vyuďa za nimi a hovoriť k nim jazykom, ktorému rozumejú – jazykom médií.

Začali sme preto točiť livestreams. V pivnom pube. Pretože to bol priestor, ktorý nám boli ochotní prenajat. A nám sa to páčilo. Našim mottom je osloviť ľudí, ktorí nechodia do kostola. To znamená aj to, že chodíme na miesta, kde bežní ľudia trávia čas. Renata ztratila práci a nemohla najít další. Psychicky jí to zlomilo a onemocněla. V soudobé době bydlí ve svém bytě, je v invalidním duchodru a žije celkem spokojeně. Do sboru stále chodí a navštěvuje většinou věřící páretele.

Považuju za hlubokou Boží milost, že mám s oběma dětmi dobré kontakty. Navštěvují je a oni mne. Věřím a modlím se za to, že se Janko s rodinou k Bohu vrátí. Přes všechny problémy jsem přesvědčena, že mi Pán dal přesně takové děti, jaké jsem měla mít podle verše Izajáše 8, 18: „**Hle, já a děti, které mi dal Hospodin.**“ Po livestreamsach, ktoré sa dotýkali aj témy pandémie Covid-19

sme vymysleli ďalší krok. Sériu štyroch live-streamov na tému rozprávka. O tom, že sme sa narodili do rozprávky, že svet okolo nás je čarovný, že si vymýšľame fantazijné svety, pričom v jednom takom zíjeme. Že nie sú náhoda, že to má dôvod, že sme sa ocíli na planéte Zem, že sme odmietli pôvodcu a tvorca našej rozprávky, hoci len s ním môže byť táto rozprávka úplná, a že sme každý dostali rozličné talenty a rôzne dlhé časy a je na nás, ako ich využiame. Napriek obmedzeniam, napriek prekážkam sa nám podarilo zapojiť sa a postupne spoločnými silami vytvoriť nádherné videá, na ktoré môžeme byť hrđí. Ako na obsah, tak na formu.

Božie požehnanie naozaj prichádza v časoch, alebo práve v časoch, ktorí vyzerajú najmenej príhodné pre požehnanie.

Nezrušili sa ani naše tímové stretnutia, iba sa presunuli do podoby zoom mítингov. Od začiatku pandémie sme nevynechali ani jeden pondelok, verne každý za svoju obrazovkou, spolu, a predsa nie spolu sme udržiavali tímového ducha, pracovné nasadenie a tempo.

A vztahy. Hlavne vztahy. Povzbudení výsledkami z doterajších live-streamov sme sa s chutou vrhli do ďalšieho plánovania a príprav. Tešíme sa na to, čo nás čaká ďalej.

Vďaka uvoľneniam opatrení a spusteniu druhej a tretej fázy uvoľňovania sme sa mohli vrátiť k piatkovým športom na ihrisku.

Bola to radost vidieť sa spolu, dýchať čerstvý vzduch, prijímať vitamín D a športovať. Zašportovali sme si tak dobre a tak schutí, že sme si odnesli domov okrem radosti aj svalovicu.

Život je krásny. Kiežby sme sa z neho tešili každý deň. Ale nebyť smutných dní, nevedeli by sme, čo sú tie radostné.

Rachel Orvošová

Usilujte sa o pokoj a posvätenie

Rodina najmladšieho syna býva na samote. Deti sa rozhodli, že si v nedalekých krovínach z prútia urobia bunker. Keď sme ich s babkou zakrátko potom navštívili, s radostou nám túto novinu oznamili. Čakali od nás, že budeme zvedávať na ich prácu a pochválime ich vynaliezavosť. Nemohol som ich sklamáť a išiel som si bunker obzrieť. Napadlo mi, že jablko nepadá daleko od stromu.

Videl som v nich vlastný obraz. Aj my sme mali v detstve snahu sa ukrývať a pozorovať dianie na ulici. Tešili sme sa, že vieme o ľudoch vonku a oni o nás netušia.

Biblia nás upozorňuje, že sa mylím. Všetci sme pod Božím dohľa dom. Jeho oči vidia celú Zem, aby dokázal svoju silu pri tých, ktorých srdce je obrátené k Nemu. Verím, že keď deti vyarástú, budú nasledovať rodičov v otázkach vieri, ako Boží služobníci. Sme volaní, aby sme boli Božími napodobňovateľmi, ako milované deti. Akákoľvek nečistota a mrzké reči nech nie sú medzi nami, ako sa patrí svätým. Lebo to je Božia vôľa, naše posvätenie.

Začal sa nový školský rok. Skončila sa prázdninová voľnosť. Nastal čas nového zápolenia s úlohami, ktoré stojia pred deťmi aj dospeľimi. Deti budú získávať nové vedomosti a rodičia, učitelia, vedenie cirkevných zborov im bude pomáhať, aby sa zaradili do kolektívnu spolužiakov. Máme ich naučiť, že nie sú na svete sami a spolunažívanie má platné pravidlá, ktoré usmerňujú naše správanie.

Deti sú formovateľné a našou úlohou je nevzdávať sa tvarovania ich charakteru. Máme im ukázať charakter dôstojného človeka, ktorý je drahý v Božích očiach. A ktorého syna otec nevychováva prísné?

Ak znášame kázeň, Boh sa k nám správa ako k synom. Deťom treba dať najavo, že plnenie príkazov je povinnosť. Ich porušenie či nesplnenie sa trestá. Božia spravodlivosť je zakódovaná v každom z nás. Sme stvorení na Jeho obraz. Každému vadí krivda. V deťoch vyzláva prudký protest, keď to vidia u dospelých. Dôstojný človek je morálna bytosť, preto nesieme zodpovednosť za svoje správanie. Deti vedia prijať pokarhanie, sú si vedomé previnenia. Trest má byť primeraný previnaniu. Keď diéta v zlosti kope do matky, lebo nechce vyhovieť jeho žiadosti, matka ho nemôže nepotrestať.

Detská dôstojnosť očakáva trest, znamená to, že ho mama berie vážne, že nie je k nemu ľahostajná.

Ani zločinci sa nevzdávajú ľudskej dôstojnosti. Často idú na políciu priznať svoju vinu, lebo chcú preukázať zodpovednosť za svoj čin, aby boli potrestaní.

Trest nás vedie k objektívному zhodnoteniu, ako žijeme. Apoštol Pavol v liste Židom varuje pred ľahko obklúčujúcim hriechom a vyzýva nás, aby sme sa podriadili nebeskému Otcovi. To prináša pokoj a ovocie spravodlivosti.

Vzájomnou výchovou urovnávame cestu spasenia, aby to, čo kríva, nevybočilo, ale radšej bolo uzdravené. Nezastupiteľné miesto pri tom majú spoločné modlitby, aby sme mali srdcia uprevňované milostou v každom snažení.

Božia rodina má daný obraz v tom, že neradených napomína, malomyselných posmeluje, slabých sa ujíma a vo všetkom trpezivo zhovieva.

Nie sme dokonalí, ale Bohom vdýchnuté písimo máme na vyučovanie, karhanie a naprávanie, aby sme ako Božie deti boli dokonalí a pripravení konáť dobré skutky.

Bratia z Košíc

Děti na nás někde čekají

Je opravdu zvláštní se nyní po dvaceti dvou letech znova vracet k této otázce. Vše začalo roku 1998 a dítě jsme dostali v roce 1999.

Když jsme s manželem prošli začínajícím kolečkem prověřování naší rodiny, odeslali nás ze Šumperské sociálky na krajský úřad do Olovouče. Tam se nám začala věnovat jedna místní úřednice. Byla to paní ve středním věku. Vkcíli jsme do zakouřené kanceláře. Posadili jsme se s manželem vedle sebe a ona naproti nám. Neměli jsme co ztratit, i když jsme mohli očekávat cokoli. Položila nám první otázku: Proč chcete poskytnout domov dalšímu dítěti, když jich máte doma již pět? A hned dodala i odpověď: Já mám jedno a to mi opravdu stačí. Měla syna ve věku našich dětí. Uvědomovali jsme si, že paní o nás opravdu už všechno. O tom, že manžel je kazatelem v církvi už mnoho let a jistě jí došlo, jakým směrem chceme přijaté dítě vést. Samozřejmě to byl naš plán, vést je k Bohu. Nic lepšího jsme téměř dětem přát nemohli, než najít milost v Ježíši Kristu a jeho pomoc pro jejich život. Protože jsme věděli, že tento rozhovor nebude pro nás tak snadný, šli jsme k němu v modlitebním ztištění. Věděla jsem, že manžel všechno lépe řekne nežli já a tak on začal odpovídat.

Byla to odpověď z našeho života, přesně o tom, jak jsme vše prožili a uvědomovali si to, že tyto děti na nás někde čekají a potřebují pomoc. Vrátili jsme se k našim dětem a mohli jsme říct svědecům naší rodiny. Jak vše u nás děláme a že opravdu ani ve větším počtu dětí není problém ještě nějaké přjmout. Manžel také řekl, že to byla hlavně moje prvotní myšlenka a on, že již žádné dítě nechtěl.

Dva roky jsem ho přemlouvala s jeho odmítavým postojem a potom jednou opravdu prožil, že bychom si měli nějaké dítě vzít, že je to jistě Bohu milá činnost. Paní úřednice napjatě poslouchala a bylo vidět, že se ji náš otevřený přístup opravdu líbil. Uvědomovali jsme si, že tam jsme možná napospol a již nás nebude chtít pozvat na další sezení. Proto jsme se snažili i této paní sloužit, aby lépe poznala věřící lidi. Vzpomínám si, že neměla mnoho dalších argumentů ani otázek. Jen se nás ptala, jak my to děláme s našimi dětmi, že jsou tak v pohodě, když její syn jí dělá takové starosti. Najednou začala vyprávět o tom, jak její syn začal kouřit a ona neví co s ním dělat. V myšlenkách jsem si říkala, vždyť je mu sama příkladem a tak co by chtěla jiného? Manžel jí uměl velmi hezky odpovědět, vždyť byl kazatel.

Bylo to opravdu úsměvné. Zatímco ona nám měla dávat rady, potřebovala je sama. Tahle osoba nás měla prověřovat, jestli jsme dobrými uchazeči na pěstouny? Na toto setkání nelze zapomenout ani po letech. Sezení s touto paní jsme měli několik a vždy se nás ptala na řešení věci, s nímž si nevěděla rady.

Po absolvování psychotestů a dalších povinnych úředních procedur jsme byli ještě na několika školeních. Celé řízení trvalo jeden rok. Mnohokrát jsem si říkala, že to naše dítě někde zatím čeká a utíká mu vzácný čas. Přitom by už dávno mohlo byt s námi. Vždyť je potřeba, aby se dostalo do rodiny co nejdříve! Když nám konečně přišel dopis o tom, že jsme vhodními pěstouny, měla jsem velikou radost a těšila jsem se, že snad už brzy přivítáme mezi nás vymodenou holčičku. Několik měsíců jsem chodila na naše oddělení pěstounské péče a stále se ptala, jestli mají pro nás dítě. Vždy jsem odcházela s neporízenou. Až před Vánoci, když jsem se tam byla znova zeptat, si úřednice mezi sebou řekly: „Že bychom změnili Kristýnce život?“ A hned přede mnou začala telefonovat do dětského domova. Vrchní sestra souhlasila.

Jednalo se o starší holčičku. Měl ji čekat převoz do jiného domova. Nechávali ji tam jen proto, že byla drobnější a stále čekala na maminku, až si pro ni přijde. O tom, jakými zvláštními okolnostmi jsme procházeli, jsem již psala v Rozsévači v roce 2018, č. 7–8, v článku s názvem: „Jak to změnit?“ Všechna čísla Rozsévače jsou na internetových stránkách, kde je možno vše dohledat. Proč poskytnout domov nechtceným dětem? To je otázka, za kterou jsme vděční. Mnohé je z naši strany hotové, ale tyto, již dospělé děti, jsou stále současťí našej rodiny. Přejeme jim všem život s Bohem a Jeho pomocí v nelehkých životních zkouškách, ale to už záleží lenom na nich. My s manželem se za ně každý den modlíme.

Dana Jersáková

Pozdrav z Malawi

Milí priatelia, pretože 23. marca kvôli koronavírusu zatvorili všetky školy v krajine, 24. marca sa zatvorilo aj naše detské centrum v Mdeke. Deti si robia domáce úlohy doma, ale môžu stále dostať obed v detskom centre.

24. marca som sa prestáhovala do Blantyre a býam v hostovskom dome vedľa misionárskej rodiny Bergerovcov. Cítim sa tu dobre. Teraz robím kancelárske práce a zdokonalujem sa v číčevcine. Nevieme, ako sa bude vyvíjať situácia v Malawi a kedy budeme môcť znova otvoriť detské centrum.

Dvojtýždňové velkonočné prázdniny sa začali 6. apríla. Veríme, že Pán má dobrý plán a že nás drží vo svojich rukách. Sme vďační za to, že krajina bola doposiaľ ochránená od vírusu a že štát zaviedol preventívne opatrenia. Ešte stále sa môžeme voľne pohybovať. Pred vstupom do obchodu alebo inštitúcie si musíme vždy umyť alebo dezinfikovať ruky. Sme vďační, ak sa aj nadalej modlíte za nás a za krajinu.

Tiež Vás sprevádzame v modlitbe a želáme Vám v týchto turbulentných časoch Boží pokoj, Jeho ochranu a víru v Neko!

„Len u Bohu sa moja duša upokojí, lebo od neho je moja nádej. Len On je moja skala, moja spása a moja pevnosť. Nebudem otrásený“ (Žalm 62, 6 – 7).

Silvi Keveszda, misionárka

je lidstvo postiženo nemocí, kterou můžeme nazvat *teologizace*. Naše interpretace toho, co Bůh řekl, jsou často tak spletité, že si musíme omotat loket, abychom si dosáhli na nos. Příliš často věci natahujeme, aby zapadly do naší teologie.

Proč nemůže Písmo znamenat prostě to, co ve skutečnosti říká? Neříkáme, že všechna teologie je špatná a je potřeba ji vyřadit, ale potřebujeme se vrátit, čist Písmo a nechat se vést Duchem svatým k porozumění Božího slova. Také prosit Boha o Jeho nasměrování k plnění Jeho vůle v našem životě.

Žijeme tedy naše životy v souladu s tím, co říká Pán Bůh skrze Písmo, abychom mohli Jeho slovo věrně a účinně reprezentovat druhým.

*Bill Cloud, Shoreshim Ministries
www.billcloud*

Vážím si ho a fandím mu

Vyrostla jsem na Valašsku ve vesnici, kde bylo zvykem chodit do kostela.

S rodiči a sourozenci jsme tam chodili také. O Bohu jsem přemýšlela a zkoumala, jestli je nebo není. Během středoškolských a vysokoškolských let jsem žila rozporuplným životem, vymetala jsem zábavy, střídala jsem kluky, a přitom jsem snila a přemýšlela o duchovných vztazích a taky o Bohu a o světě. Utvárela jsem si názor na smysl života a na to, jak chci žít.

Ovlivnila mě například knížka Citadela od Antoine de Saint Exuperyho. Snažila jsem se číst i Bibli, protože jsem si myslela, že podle ní si utvořím názor na Boha, ale nerozuměla jsem ji.

Asi ve třetáku na vysoké se se mnou rozešel velmi chladně můj kluk a pro mě to byl jeden z dalších momentů, kdy jsem se zase obrátila k hledání, jestli Bůh je nebo není. Když na tu dobu vzpomínám, vybavují si, že jsem tehdy došla k určitému závěrůmu, které byly pro mě důležité: že já sama neumím poznat, jestli Bůh je nebo není, ani to, jaký je, ale jestli existuje Bůh, o kterém mluví křestané, pak je všechno kolem mě a má možnost se mi dát poznat. Začala jsem se obracet k Bohu v myšlenkách a říkala jsem Mu, že když se mi dá poznat, změním svůj život a budu žít tak, jak si On přeje.

Po nějaké době zaklepali na dveře mého pokoje na kolejti dva lidé, kteří se mě ptali, jestli si s nimi chci povídат o Bohu.

V rozhovoru s nimi jsem viděla, že o Bohu přemýšlejí logicky a podobně jako já. Říkali také, že přijali Ježíše Krista v modlitbě do svého života jako Pána a Spasitele. A nabídli mi, že i já můžu vyjádřit Bohu tuto touhu, v modlitbě Mu dát svůj život k dispozici a přijmout Krista. Říkali, že Bůh se k mé modlitbě přizná. Že mi odpustí hřichy a od té chvíle mě bude skrze Krista přijímat jako čistou a milovanou, a že pak budu moci přicházet do Boží blízkosti jako domů, protože už nic špatného a nesprávného nebude stát mezi mnou a Bohem.

A to všecko proto, že věřím v Krista.

Udělala jsem to.

Pak jsem začala chodit do tohoto studentského společenství na společná setkání a na skupinky biblického studia, později jsem se začlenila do protestantské církve. Součástí mého života se stala modlitba a přemýšlení o Bohu a o tom, jak věci jsou.

Postupně do sebe zapadly i věci v Bibli, kterým jsem předtím nerozuměla a všecko dohromady i s mým životem začalo dávat smysl. Chápu to jako jeden z darů od Boha, který své dary dává těm lidem, kteří Ho následují a vytrvale se k Němu modlí.

Přemýšlela jsem také o tom, komu dává Bůh spásu, přemýšlela jsem o jistotě nebo nejistotě spasení. Modila jsem se za to a studovala jsem, jak o této oblasti učí Bible.

Po nějaké době jsem přijala ujištění, že já a v Krista věřící lidé jsme spasení pro svoji víru v Krista. Ne za zásluhy a za výkon, který podáváme, ale proto, že přiznáváme Kristu, že Ho potřebujeme, abychom se mohli dostat čistí do Boží blízkosti. Že vyznáváme své hřichy Bohu a přijímáme odpusťení skrze zástupnou oběť Krista na kříži.

Uvěřila jsem a stále věřím, že Bible je hlubokým zdrojem poznání o Bohu a o lidech. Věřím a ověřuji si, že není teoretická anebo zastaralá, ale přináší čerstvé Boží slovo i do mých dnešních dnů a Bůh si intenzivně používá biblických textů, když mě provází životem. Jistě, i Bible se dá zneužívat nebo nemusíme dobré rozumět, co Bůh říká nejednými biblickými texty.

Ale to bych odbočila. Mám mluvit o začátcích své víry. Začala jsem také žít jinak, než jsem žila do té doby, na základě novozákonného učení o Duchu svatém.

Učila jsem se, že Bůh také méně dává svého Ducha jako svou sílu do mých zápasů.

Že mám Bohu dovolovat, aby On sám mohl jednat ve věcech v mém životě.

Že Mu mám o potřebách v mém životě říkat, že Ho mám prosit, aby v nich jednal, a On to bude dělat.

Koneckonců to tak dělal už mnohem dřív, od začátku mého hledání.

Když jsem dokončila vysokou školu, bydlely jsme na podnájmu s dalšími kamarádkami. A věřte nevěřte, dvě z mých spolubydlících začaly po čase pracovat v TWR. Začínala devadesátá léta minulého století a TWR se mohlo přesunout ze zahraničí do Československa, konkrétně do Brna. Studentské společenství, do kterého jsme chodily, bylo silně zaměřeno na to, aby se k dalším lidem dostala dobrá zpráva o spasení skrze Krista. Toto zaměření méně dává pořád hluboký smysl. Také TWR mělo a má toto evangelizační zaměření.

Začala jsem poznávat lidí, kteří v TWR pracovali. Viděla jsem, jakou byli kolegové z TWR mým spolubydlícím oporou i v osobním životě. Viděla jsem naddenominační

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na [www.radio7.cz](http://radio7.cz)

spolupráci v době, kdy se to v církvi příliš nenesilo. Seznámila jsem se s lidmi, kteří dřív připravovali vysílání z Monte Carla a z Tirany a s ohrožením vlastního bezpečí pořizovali dobré totality pro vysílání na hrávky a pašovali je za hranice. Viděla jsem, jak se staví pro rádio nová budova v Lišni v souhře odvážných lidí se srdci nasměrovánými k Bohu, kteří práci vedli, štědrých dárců, mnoha brigádníků atd.

Při této stavbě jsem pro budovu vyřizovala stavební povolení. Viděla jsem, jak rádio

vstupovalo do československého internetového vysílání, zase za spolupráce s mnoha věrnými, štědrými a obdarovanými lidmi. V té době jsem byla externí moderátorkou. V současné etapě jsem svědkem toho, jak rádio nastoupilo cestu celodenního českého vysílání.

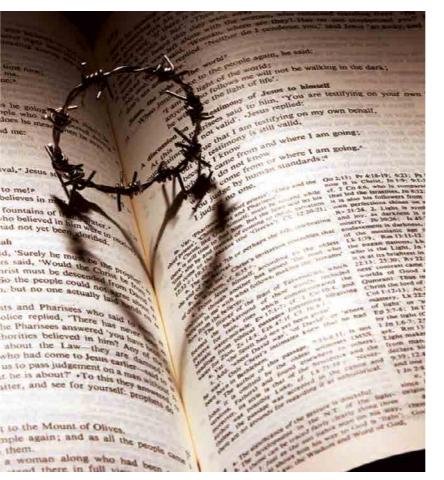
Opět je to možné pouze za spolupráce a podpory mnoha věrných, štědrých a obdarovaných lidí, kteří milují Boha.

Stala jsem se též interní pracovnicí rádia. Na starost mám tvorbu pořadu Modlitby podle Bible, redakční přípravu pořadu Po-kládky z archivu, začínám opět moderovat a využívu poštu.

Jaký je můj vztah k TWR / Rádiu 7?

Vážím si ho a fandím mu. Považuji ho za důležitý nástroj k nesení evangelia lidem, kteří dosud Krista neznají, i duchovní podporu věřícím posluchačům.

Helena Brdečková

Bratr kazatel Milan Kern slaví 75. narozeniny

V letošním roce (13. 9. 2020) slaví bratr kazatel Milan Kern 75. narozeniny.

V roce 2015 jsme četli v Rozsévací č. 9 podrobný bratrův životopis. Proto se jím dnes už nebudeme zabývat, ale zaměříme se na život bratra kazatele dnes. V současné době bratr slouží jako kazatel ve sboru BJB Blansko, kde se chystá slavnostní blahopřání k jeho letošnímu půlkuletému výročí.

Při této příležitosti jsme bratrovi položili několik otázek:

Bratře kazateli, letos můžeme s vámi slavit vaše 75. narozeniny. Stále jste kazalem a nyní pracujete ve sboru BJB Blansko. Jak se cítíte v této náročné službě?

Především cítím před Bohem velikou zodpovědnost za svou duchovní službu. Nejde jenom o zajištění služby kázání, na kterou nejsem sám, ale podílí se na ní i další bratři. Modlím se za to, abychom více zasáhli lidí zvenčí. Modlím se zvláště za duchovní růst mladých lidí ve sboru, aby se stali dobrými služebníky, kteří budou sdílet svou víru se svými kamarády.

Známe vás jako neustále činného člověka, jakoby vám síly neubývaly. Spolu s vaší manželkou Ivou jste lektory na kurzech pro manželské páry i na večerech pro manže. Pro letošní rok jste napsal Slova života a jsou jistě i jiné aktivity, o kterých nevíme. Jak to všechno zvládáte?

Ano, jsem činný, ale ne přímo workholik. Práce pro mne není seberealizace, ale především služba. Když jsem měl končit službu předsedy VV, modlil jsem se za to, jak dál, jak se podílet na nějaké duchovní službě. I když jsem měl spoustu dlouho odkládaných úkolů kolem domu apod., nechtěl

jsem další léta života strávit jenom tímto směrem. Jsme spolu s manželkou vděční, že můžeme zvládat obojí, běžné úkoly v rodině i duchovní službu. S vděčnosti za danou sílu jsme přijali i svůj úkol ve sboru v Blansku. **Také nepamatuj, že byste byl někdy nemocný. Mohl byste nám dát nějaký recept na zdraví?**

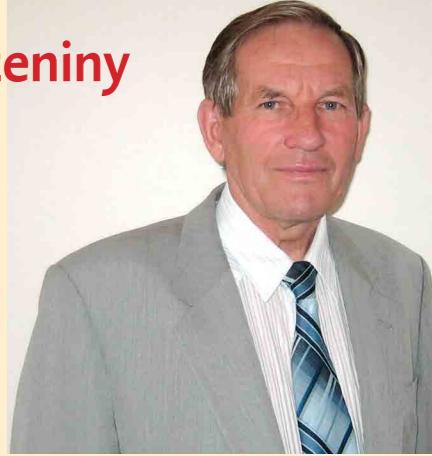
Nějaké ty menší zdravotní problémy se během života vyskytly, ale nic vážného. Za celou svou službu kazatele jsem neměl jedinou neděli, kdy bych místo kázání ležel nemocný v posteli. Recept na takové zdraví však nemám, vnitřním to jako velký Boží dar, za který denně děkuji. Ale je pravdou, že mám dost pohybu, nechybí mi fyzická práce a u počítacího sedím se nezbytně nutnou dobou.

Z čeho jste měl během vašeho života největší radost?

Těch radošností bylo hodně, ale snad největší radost byla, když v brněnském sboru přibývalo hodně nových, spasených lidí. Nebyl to tedy jednorázový zájitek, ale léta trvající stav ve sboru.

A naopak, co bylo pro vás největším zklamáním?

Opět, není to jednorázová zkušenosť. Asi před dvaceti lety jsem říkal: Společenská a tím i duchovní situace v naší společnosti se mění po dvaceti letech. Tak přišel rok 1968, 1989 a čekal jsem, že kolem roku 2010 dojde v naší společnosti k pozitivnímu obratu, lidé nebudu spokojeni jenom s blahobytom a svobodou, ale začnu hledat hlubší smysl života. Jsem opravdu zklamán, že zatím nevidím žádné náznaky takového obratu. Duchovní lhůstěnost přetrává a lidé jsou dnes stále těžko oslovitelní evangeliem.

Nevíme, co má pro nás Pán Bůh připraveno a jaký je Jeho plán, ale dovolte mi, ukončit náš rozhovor Božím slovem: „Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho paže se ujme vlády“ (Iz 40, 10).

Milý bratře kazateli, i redakční rada Rozsévací vám přeje do dalších let stálé bohaté Boží požehnání, radost a pokoj v srdci, Boží sílu a zmcnění Duchem svatým ke službě evangeliu Pána Ježíše Krista.

Děkujeme vám za to, že jste stále nositelem Božího pokoje všude tam, kam vás Bůh posílá.

Rozhovor připravila Marie Horáčková

Stejně tak Daniel šel na místo setkávání s Bohem, když byl jeho život v ohrožení:

„Když se Daniel dověděl, že byl podepsán přípis, vešel do svého domu, kde měl v horním pokoji otevřená okna směrem k Jeruzalému. Třikrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu, jako to činíval dříve“ (Da 6, 11).

Také Ježíš měl speciální místo: „**Časně ráno, ještě za tmu, vstal a vysel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil“ (Mk 1, 35).**

Jelikož modlitba byla pro Boží muže to nejlepší, co mohli udělat, vyplývá z toho i pro mne jediné: Abych si vytvořila v životě místo pro setkávání s Bohem. Když hrozí, že mne převálci problémy a tlaky, musím jít na svoje místo, kde všechno předložím Pánu. Když potřebuju vedení, také jdu na svoje místo, kde mám být. Tak jsem četla, že autor chvalozpěvů William Walford napsal tato časem prověřená slova: „Sladký čas, když se modlit smím! Od světa s jeho soužením

mne volá, k trůnu Otcovu mé touhy vznášet znovu. Když bolest nebo smutek mám, zde úlevu vždy nalézám; i láčky zlého mařit zná modliteb chvíle vítězná!“

Moje místo k modlitbám může být kdekoli, ale někde by mělo být. Na místo, kde trávím čas na modlitbách, se vrácím s potěšením. Pán Bůh je moje útočiště, hrad přepevný.

U Něj jsem v bezpečí. David napsal: „**Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného**“ (Ž 91, 1).

V jedné úvaze Mana pro tento den jsem četla slova: „Boží slovo v Písma není statické, ale dynamické a mocné. Má moc předat nový život, uvolňuje milost, moc a zjevení. Boží slovo je mečem od Boha, s jeho pomocí můžeme bojovat proti satanovi. Sám Pán Ježíš Písmo často používal.“ Jen On sám mne vždy znovu pozvedne v Jeho milosti k práci podle Jeho vůle.

Marie Horáčková

Vždyť Pán Búh to nevidí

Brzy ráno jsme se posadili na verandu s hrkem kávy a obdivovali okolní egyptskou přírodu. Kvetoucí keře se skvěly rovnou před námi na udržovaném zeleném pažitu. Ale co to? Pod keřem vyčuhuje modré víčko. Při důkladnejším zkoumání je odhalena celá plastová lahev a nedaleko se povaluje žlutý obal od oplatek. Ale to nic, říkám si. Tamhle se blíží pracovní úklidová četa. A opravdu. Jeden z těch hochů, oblečených do slušivých zelených mundurů, nesl hrábě a jal se s nimi na trávníku pracovat. K mé radosti došel až ke zmíněnému keři. Ozval se skřipavý zvuk, jak hrábě narazily do plastové lahve. Ta se však posunula tak, že nebyla z chodníku vidět. Možná z toho důvodu, že každý den odpoledne tudy jezdilo vozítka s kontrolory čistoty areálu. Dále hrábě obkroužily žlutý papír, který tam bude ležet celý týden. Uvědomila jsem si, jak často schovávám věci, aby nebyly vidět, a zapomínám, že Boží oči vidí všechno. A hned je mi jasné, že nepotřebuju upravovat jenom částečně, ale potřebuju celkový pořádný úklid svého nitra. Potřebuji nové, čisté srdce, nejen částečně upravené. Modlím se slovy žalmisty: „**Stvoř mi, Bože, čisté srdce**“ (Ž 51, 12). „**Vyčisti mne prosím dokonale a napln mne Tvým Duchem svatým, abych mohla být Tvojou dobrou služebnicí.**“

Marie Horáčková

Disciplína

Kto z nás má rád disciplínu? Kto sa jej rád podriaduje? Generácia mužov, ktorí prešli základnou vojenskou službou, na tento pojem v praxi spomína so zniechanými pocitmi. Tí, ktorí boli alebo sú vo vedúcich funkciách, mi dajú za pravdu, že bez patrnejkej disciplíny nie je možné existovať.

Prečo o tom píšem? Pred Veľkou nocou sme ako seniori do domácností dostali od primátora list, ktorého obsahom boli dve rúška a časopis. Na jeho zadnej strane boli rady s ilustráciami, ako sa chrániť pred vírusom COVID-19, pod názvom „Naša jediná vakcina je disciplína“. 5. apríla po Veľkej noci sme dostali (iste aj vy) SMS od Úradu verejného zdravotníctva, asi s týmto znením: „Dakujeme, že ste boli cez sviatky doma, jediná ochrana pred pandémiou je len naša disciplína. Vydržme, zvládneme to.“

V súvislosti s pojmom disciplína som musel myslieť na našu duchovnú disciplínu. V rôznom ohľade, v rôznych situáciach, vlastne dennodenne. V Biblia som priamo nenašiel pojem disciplína.

V slovníku cudzích slov je o disciplíne napísané toto: 1. dobrovoľné alebo povinné zachovávanie stanoveného poriadku, zásad, správania, 2. prísný poriadok. V latinsko-slovenskom slovníku pod pojmom disciplína bolo okrem iného aj toto: výchova, spôsob života, zásady, poriadok. Zaujalo ma tu ale ešte aj niečo iné – pod slovom disciplína bolo slovo discipulus = žiak, prívrženec, nasledovník, učený (učenik).

Nie som kompetentný vysvetľovať tieto dve slová z odborného hľadiska. Ale čo poviete na súvislost medzi slovenskými slovami: prikázanie a učenik? Pán Ježiš sám povedal: Ak ma milujete, zachovávajte moje prikázania (J 14, 15). Vo všeobecnosti sa podriadujeme autorite (sme disciplinovaní) z rešpektu k nej. Ale Pán Ježiš tu hovorí o láske k Nemu.

Podriadujeme sa Božiemu slovu, zachovávame Ho, lebo milujeme Pána Ježiša. On sám bol poslušný svojmu Otcovi, aby naplnil plán spasenia. A On povedal – učte sa odo mňa.

Vírus COVID-19 má niekolko mutácií, zatiaľ proti nemu nie je zaručený liek. Ale proti duchovnému vírusu – hriechu, nech má (a on ich má neurekom) akékoľvek podoby („mutácie“), je osvedčený liek – krv Pána Ježiša. V tej krví leží moc a my môžeme byť ochránení od nebezpečenstva hriechu. Krv Ježiša Krista nás očistuje od každého hriechu. On je zmierením za naše hriechy, no nielen za naše, ale aj za hriechy celého sveta. Podľa toho vieme, že sme Ho poznali, keď zachovávame Jeho prikázania. To je tá spomínaná disciplína v tom pravom slova zmysle. To je návod na život bez vírusu hriechu. To je to slávne víťazstvo skrbe obetého Pána Ježiša. To je naša nádej. V týchto dňoch máme obrovskú šancu z milosti Božej preskúmať svoj život vo svetle Písma a dať si ho do poriadku. Počas veľkonočných svätkov sme mali úžasné možnosti, viac ako inokedy, počuť posolstvo o kríži Pána Ježiša. A v čom spočíva naša disciplína? Nezahrávať sa s hriechom, žiť čistý a svätý život, aby si Pán Ježiš pripravil Cirkev slávnu, na ktorej niet poškvŕny ani vrásy, ani nič podobné, aby bola svätá a bez poškvŕny (Ef 5, 27).

Na záver mi dovolte parafrázoval jednu našu duchovnú pieseň: **Až rúško z tváre odstránim, napln ústa otvoríme, budem Ta chválit z horlenia, ó, sladká chvíla modlenia. Pridajte sa ku mne oslavovať Pána Ježiša. Naša jediná duchovná vakcina – bezvýhradne účinná – je kru Pána Ježiša.**

Božie zaslúbenia

V každej situácii potrebujeme celkom konkrétnie Božie zaslúbenie, na ktorom môžeme založiť svoju vieri. Úžasné je, že tieto zaslúbenia máme dané!

Pre osamelých: „Ajhla, ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta“ (Matúš 28, 20).

Pre slabých: „Moja moc sa v slabosti dokonáva“ (2. Korintským 12, 9).

Pre ustarených: „Na Noho uvalte všetky svoje starosti, lebo On sa o vás stara“ (1. Petra 5, 7).

Pre zarmútených: „Nebudte smutní, lebo radosť z Hospodina je vašou silou“ (Nehemiáš 8, 10).

Pre chorých: „Ja, Hos-podin, som tvoj lekár“ (2. Mojžišova 15, 26).

Pre každú situáciu života nám dal Pán Boh zaslúbenie, aby sme sa mohli celkom konkrétnie vo viere na tento Boží slub spoľahnúť. Vo viere vidíme mocného Pána. Vo viere vidíme prúdy požehnania, ktorími nás chce zaplaviti. Prediný Boh! On čaká, kým v dôvernej modlitbe prijmeme Jeho zaslúbenia. Pripojme sa k vyznaniu pro-

roka Izaiáša: „Čo môžem hovoriť? Ved' čo mi povedal, to On aj vykonal“ (Izaiáš 38, 15).

E.P.

Vztah vzniká láskou a péčí o dítě

Říká Lenka, která společně s manželem vychovává celkem sedm dětí. V roce 2012 jím do rodiny k přeti biologickým dětem přibyly postupně dvě děti pěstounské, Natálka a Adámek. Myšlenka přijmout do rodiny opuštěné dítě provází Lenku už od dětství. „Chodili jsme často kolem dětského domova a moje maminka mi vyprávěla o dětech, které tam žijí,“ vzpomíná a dodává: „Vždycky jsem si přála mít velkou rodinu, proto máme pět vlastních dětí. Když se nám narodila nejmladší Verunka, hodně jsem začala přemýšlet o tom, jak ne všechny děti mají štěstí žít v rodině. Tehdy jsem si uvědomila, že bychom mohli pomoci i my. Proč ne?“ Lenka vzpomíná, že manžel byl v první chvíli docela zaskočený, přece jenom pět vlastních dětí je na dnešní poměry

hodně. Nakonec ji ale podpořil a společně jsou přesvědčeni o tom, že pěstounská péče má smysl.

Přípravy, očekávání a předávání

Po podání žádosti na obecním úřadě začalo období příprav a školení, které Lenka hodnotí kladně: „Školení hodnotím jako potřebné, dozvěděla jsem se tu spoustu nových informací, na některé záležitosti jsem se začala dívat z jiného úhlu pohledu.

Seznámili jsme se zde i s lidmi, kteří se stejně jako my rozhodli jít touto cestou a bylo příjemné s nimi sdílet svá očekávání i případné obavy.“ V průběhu příprav se žadatelé seznamují i s takovými informacemi jako jsou projevy psychické deprivace dětí nebo role biologických příbuzných v životě přijatých dětí. „Někdy mi připadalo, že nás školitelé trochu odrazují a straší, ale vnímala jsem to tak, že je to záměr, že pokud člověk nevydrží toto, jak pak může zvládnout opravdové nelehké situace v životě?“

Ačkoliv se období čekání na dítě zdálo nekonečné dlouhé, přišel den, kdy se rodina seznámila s jejím novým členem. Za osmiměsíční Natálkou se rozjely k pěstounům na přechodnou dobu, kde po dvou návštěvách začalo tzv. období předávání. „To znamenalo bydlet u pěstounů na přechodnou dobu a snažit se Natálku na sebe navázat tak, aby se cítila u mě v bezpečí. Přilnula ke mně a mohla jsem si ji odvézt domů,“ vzpomíná Lenka a dodává: „Vím, že kdybych Natálku přebírala z ústavu, nebyla by taková, jaká je. Pěstounská péče na přechodnou dobu má velký význam, ale musí být opravdu krátkodobá. Dítě by mělo jít do rodiny co nejdříve.“

Pro druhé dítě, Adámkou, si jeli přímo do porodnice.

Přibližně za rok po předání Natálky rodinu nečekaně informovali, že se narodil její bráťáček a že pokud by měli zájem stát se pěstouny i dalšímu dítěti, mohou si Adámkou vyzvednout rovnou z porodnice. „Ty pocity se nedají popsat, těšili jsme se na něj úplně všichni, hned jsme se za ním jeli podívat,“ vzpomíná Lenka. „Brzy jsme si ho už mohli odvézt domů. Museli jsme tehdyn stihnout vše připravit za šest dní, ale to nebyl problém. Byli jsme šťastní.“ Lenka ovšem věří, že vazby mezi ní a přijatými dětmi budou stejné jako s vlastními dětmi i v dospělosti. Říká, že vztah vzniká láskou a péčí o dítě a je jedno, jestli se vám narodí nebo ho přijmete za své.

(red.)

Spomíname

Vďaka patrí všetkým priekopníkom a zvestovateľom radostnej zvesti, ktorú niesli do našich miest a dedín v minulom storočí. Mladšej generácií, ale aj širokej čitateľskej verejnosti Rozsieváča pripomíname ich prácu a pôsobenie súhranne raz v roku pri príležitosti ich okrúhleho výročia narodenia alebo úmrtia aspoň krátkym prehľadom životopisu.

Tým chceme plniť Božiu výzvu tlmočenú autorom Listu Hebrejom: „Pamäťajte na tých, čo vás viedli a hlásali vám Božie slovo...“ (Hb 13, 7).

Výročie narodenia:

Marko Michal (26.10.1880 – 15.10.1959). Životnú pút brata kazateľa sme si pripomnuli pri výročí úmrtia – pozri Rozsievac 09/2019. Tento rok si pripomíname 140. výročie jeho narodenia.

Výročie úmrtia:

Piroch Ján Pavel (22.5.1902 – 9.7.1990). Narodil sa v Jelšave v evanjelickej rodine. Ján bol výborný žiak, preto správca školy naliehal, aby ho dali na ďalšie štúdiá. No v čase prvej svetovej vojny to nebolo možné, a tak sa pustil v šlapajach svojho otca a učil sa u neho za mechanika. V roku 1910 prinesol do Jelšavy brata Ján Rusnáka, matkyniu Švarcovu, zvest evanjelia a v roku 1912 boli Jánovi rodičia na vyznanie vieri pokrstení spolu s ďalšími veriacimi. Ján uveril v Pána Ježiša ako devätnásťročný.

V roku 1921 bol v Prahe založený teologický baptistický seminár, na ktorom Ján získal teologické vzdelanie a v roku 1925 bol ordinovaný za kazateľa. Bol veľmi nadaný najmä na cudzie jazyky. Ovládal sedem rečí, okrem slovenčiny a češtinej aj madarčinu, angličtinu, francúzstinu, nemčinu, latinčinu, gréčtinu a hebrejčinu. Vzhľadom na schopnosti, ktorími bol Bohom obdarovaný, išiel na dva roky študovať do USA na Baptistický seminár v Chicagu. Zároveň bol aj v rokoch 1926 – 1927 kazateľom tamozieho zboru. No koncom roka 1927 si ho zbor v Liptovskom Mikuláši zvolil za kazateľa, tak sa vrátil na Slovensko. Spolu s manželkou si vzali na starosť aj vydávanie a administráciu časopisu Rozsievac. V roku 1930 bol zvolený za predsedu baptistickej mládeže a v roku 1937 za predsedu BJB v ČSR. Plných 12 rokov pracoval a žil v L. Mikuláši a popri bohatej a rozsiahlej misijné práci zmaturoval na Gymnáziu v L. Mikuláši a dialkovo študoval na Karlovej univerzite v Prahe. V októbri 1939 odovzdal prácu kazateľa aj redaktorskú prácu a s rodinou (mali dve dcéry) odcestoval do Chicaga. Aj tam pracoval na duchovnom poli. Dvadsaťpäť rokov bol redaktorom časopisu Pravda a slávna nádej, ktorý vydávala Čsl. baptistická konvencia v USA a Kanade. Spoluredaktorkou bola jeho verno manželka Antónia. Pracovala aj na príprave speváka Piesne duchovné, ktorý naši krajania poslali po vojne ako dar svojim

Božej vinici. Pán si ho pozval k sebe 14. júla 1986.

krajanom. Dnes ho poznáme pod názvom Červený spevník (odvodené od väzby). Po piatich rokoch nastúpil službu kazateľa zboru v Minneapolskej. Tento zbor založili v roku 1917 vystúhovalci z Vačca. V roku 1947 povolal mikulášsky zbor manželov Pirochovcov opäť na Slovensko. Dešať mesiacov slúžil brat Ján P. Piroch svojim rodákom nielen v L. Mikuláši, ale vo viacerých zboroch. Tesne pred politickým prevratom vo februári roku 1948 sa im podarilo vrátiť k svojej rodine do Ameriky.

Stal sa kazateľom vo Windsore v Kanade a aj tam pokračoval v práci na vydávaní časopisu Pravda a slávna nádej. Z Božej misiosti sa dožil požehnaného veku 88 rokov.

Pospíšil Vilém (7.12. 1907 – 12.7.1980). Narodil sa v obci Michalovka na ukrajinskej Volyni veriacim rodičom. Po skončení štúdia na nižšej strednej škole v ruskom a polskom jazyku, prerušenom prvou svetovou vojnou, pomáhal rodičom na gazonstve. V sedemnásťich rokoch odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi, v roku 1925 bol pokrstený a stal sa členom baptistického zboru v Mirotíne, kde sa podieľal na službe Slovom. V roku 1930 išiel študovať na Teologický baptistický seminár do Lodži a po jeho ukončení pracoval v rokoch 1933 – 1934 ako cestujúci kazateľ. Oženil sa s Olgou Volanskou a do ich rodiny Pán Boh požehnal dvoch synov Miloslava a Jána. Obaja sa stali baptistickými kazatelia. V rokoch 1934 – 1945 pracoval ako kazateľ v zboru v Tarnove. Koncom roka 1945 odišiel so svojou rodinou a ďalšími českými reemigrantmi do vlasti svojich predkov. Usadili sa na severnej Morave v obci Vlkýrovce, kde sa brat v roku 1946 ujal zborovej práce v miestnom zbere baptistov. Pod jeho vedením a Božím požehnaním zbor rástol duchovne aj do počtu.

Jeho práca bola násilne prerušená, keď v dobe politickej perzekúcie cirkví bol v roku 1955 zatknutý a odsúdený na tri a pol roka väzenia. Ked' sa v roku 1958 s podlomeným zdravím vrátil, nesmel už vykonávať prácu kazateľa. Až do roku 1968 pracoval ako robotník v Eternitových závodoch v Šumperku. Od roku 1969 opäť slúžil vikýrovickému zboru ako kazateľ až do roku 1971. Potom prijal ešte na dva roky (1971 – 73) pozvanie zboru BJB v Prahe na Vinohradoch a v ro-

koch 1975 – 1977 slúžil ako kazateľ zboru BJB v Chebe. Tam ukončil aktívnu kazateľskú službu ako sedemdesiatročný a odišiel na dôchodok do Vlkýrovic.

Brat kazateľ Vilém Pospíšil bol významný a mocný svedok evanjelia. Kázne boli prísne biblické, poznamenané osobnými skúsenosťami s Bohom a životným utrpením, a preto mali moc.

Kešjar Michal (15.3.1916 – 27.8.1980). Narodil sa v Békescsabe v Maďarsku v rodine slovenských rodičov. Jeho otec pracoval v tamojšom zbere ako učiteľ nedelejšej školy. Otcova aktivity veľmi zapôsobila na syna Michala.

Po prvej svetovej vojne sa Kešjarovci prestahovali do Československa do obce Miloslavov. Brat M. Kešjar si krátko po prijatí Pána Ježiša za svojho Spasiteľa zvolil ako svoje poslanie službu cirkevi. V rokoch 1934 – 1938 študoval na Baptistickom bohosloveckom seminári v Prahe. Jeho prvým kazaťským pôsobiskom bol malý zbor BJB v Jelšave. V tomto období sa oženil so sestrou Boženou Kováčovou z Liptovského Mikuláša. Kazateľskú službu nastúpil v tåžkom období začínajúcej sa druhej svetovej vojny. V roku 1942 ho povolal za kazateľa zbor BJB vo Vavrišove. Podmienky práce v zbere počas vojny boli tåžké, ale brat kazateľ s nádejou očakával úsvit nových dní.

V myсли mu dozrievaťa myšlienka vybudovať vo Vysokých Tatrách zotavovňu, ktorá by slúžila cirkevi. Myšlienka prerástla v čin – je to rekreačné stredisko J. A. Komenského v Račkovej doline, ktoré dnes slúži ako rekreačné a školiace centrum nielen našej cirkevi.

V roku 1948 nastúpil za kazateľa do Bratislavu po bratovi K. Vaculíkovi, ktorý odišiel do dôchodku. Veľmi tåžko opúšťal bratstvo i krásny Liptov, všetko mu prirástlo k srdcu, ale povedal: „Pán volá, musím ísi.“ V tåžkych päťdesiatich rokoch, ktoré prežívala nielen naša cirkev, musel ukončiť kazateľskú prácu, neprávom bol obvinený a odsúdený na päť rokov za špinážnu činnosť vo vykonštruovanom procese. Vo väzení si odseľal polovicu trestu. Manželka s tromi deťmi sa odstáhovala do Miloslavova. Po prepustení v roku 1955 nesmel vykonávať kazateľskú činnosť, nastúpil do civilného zamestnania ako žeriavnik a neskôr do Českých závodov J. Dimitrova v Bratislave.

V roku 1967 ho cirkev znova povolala do kazateľskej práce. Rozhodovanie nebolo ľahké. Ale keď sa presvedčil, že ho volá Pán Cirkvi, opustil civilné zamestnanie a prijal miesto kazateľa v Nesvadoch.

Na konferencii v Brne v roku 1969 bol zvolený za predsedu Rady BJB na Slovensku. K práci v rozsiahлом zbere v Nesvadoch pribudla ďalšia práca – navštěvať zbytočne vznikajúce cirkevné základne v nich.

V roku 1975 odišiel do dôchodku brat Václav Tomeš, predsedu Ústrednej rady BJB v Československu a na jeho miesto cirkev zvolila brata M. Kešjara. Z tohto dôvodu

odchádza zo zboru Nesvady a vracia sa s manželkou do rodinného domu v Miloslavove. Jeho novým pracoviskom sa stala vzdialá Praha. Okrem povinností predsedu navštěvoval každú nedelu zbytočne v Čechách a na Slovensku. Napriek chorobe, ktorá v nom hlodala, pracoval verne na diele, ktoré mu Pán zveril. Bol to človek, ktorý neznášal roztržky a nedorozumenia, človek, ktorý vedel potešiť a povzbudiť. Posledným odkazom pre cirkev bolo, aby sme vysoko zodvihli pochodeň vieri a statocne ju niesli, nech je Kristovo svetlo jasne viditeľné.

Titěra Pavel (25.1.1921 – 23.1.2000). Narodil sa v Jeníchově na Mělnicku. Jeho duchovný život od detstva ovplyňovali otcové sestry, ktoré boli dôstojníčky Armády spásy. Pre cestu vieri sa mladý Pavel rozholol v dvanásťich rokoch. Začal študovať na reálnom gymnáziu v Prahe, no keď otec opustil rodinu so štyrmi deťmi, musel prerušiť štúdium a nastúpil do práce.

Jeho duchovný vývoj výrazne ovplynil kazaťský českokrabský František Urbánek, preto si ho brat Pavel po celý život ctí ako svojho vzácnego pastiera a učiteľa. Brat Pavel Titěra zvestoval evanjelium od svojej mladosti, či už v uniforme Armády spásy alebo v civile v jednote českokrabskej. Po skončení druhej svetovej vojny sa aktívne zapojil do práce pri oslobodzovaní významov v koncentračnom tábore v Terezíne spolu so sestrou Evou Bružkovou, s ktorou uzavreli manželstvo v roku 1945.

Rodine Pán požehnal štyri deti. V roku 1948 ukončil civilné zamestnanie a venoval sa plne duchovnej službe. V rokoch 1948 – 1950 pracoval ako diakon zboru Jednoty českokrabskej v Rakovníku. V rokoch 1950 – 1955 bol kazateľom Jednoty bratskej v Holešove. Ale už v roku 1953 bol pokrstený v zbere BJB v Rokytnici-Vsetíne. K rozhodnutiu stať sa baptistom ho priviedol priateľ a neskôr kazateľ Miloš Šolc st. V roku 1955 sa stal kazateľom brnianskeho zberu BJB, kde slúžil 27 rokov. Službu ukončil v roku 1982, aby pokračoval ako predsedu Ústrednej rady starších BJB. V roku 1956 zmaturoval a v roku 1969 diaľkovo absolvoval štúdium na Komenského evanjelickej teologickej fakulte v Prahe. Doktorát teologie získal na Evanjelickej bosloveckej fakulte v Bratislave.

V roku 1969 bol Pavel Titěra zvolený za predsedu českej časti BJB a zároveň sa stal redaktorom obnoveného časopisu Rozsievač. Deväť rokov bol predsedom Ústrednej rady starších BJB v ČSSR až do rozpadu totalitného systému v roku 1990.

Spolu s manželkou sa zaslúžili o vznik Biblickej školy BJB v Olomouci. V roku 1995 vznikol v Olomouci samostatný zbor BJB, kde sa stal brat Pavel Titěra kazateľom spolu s bratom Pavlom Coufalom. Na Božej viniči pracoval aktívne a s nasadením až do chvílie, keď si ho Pán povolal k sebe.

Spracovala E. Pribulová

Ako hovoriť, aby vás počúvali

Podľa známeho odborníka Julianu Treasurea existuje niekoľko rečových zložiek, ktoré by sme sa mali zbaviť, ak chceme, aby nás počúvali.

Po prvé, klebety. Ohováranie neprítomnej osoby. Je to nepekný zvyk a navyše dobre vieme, že ohovárajúci bude o päť minút ohovárať nás. **Po druhé, súdenie.** Je tåžké baviť sa s niekym, kto na vás hľadá a nachádza chyby. **Po tretie, negativizmus.** Jednou jeho formou je stážovanie sa. Stažujeme sa na počasie, na šport, politiku, na všetko. Stažovanie sa je vlastne epidémia neštastia. Nešíri sa všetke svetlo a lňhosť.

Výhovorky. Niektorí ľudia vždy hádzajú vinu na druhých a nepreberajú zodpovednosť za svoje činy. Je tåžké niekoho takého počúvať. **A napokon, príkrasy, preháňanie.** V sku-

točnosti to devaluje naše slová. Preháňanie, samozrejme, nemá daleko ku klamstvu a my nechceme počúvať ľudí, ktorí nám klamú.

Na druhej strane existujú štyri základné kamene, o ktoré sa môžeme oprieť, ak chceme, aby mala naša reč silu niečo na svete zmeniť. **Úprimnosť.** Hovorme pravdivo a priamo. **Autentickosť.** „Stojme vo svojej pravde.“ **Integrita, čestnosť.** Robme skutočne to, čo vŕavíme, aby nám druhí mohli dôverovať. **Láska.** Láskou podoprená úprimnosť je skvelá vec a neubližuje. Navyše, ak niekomu naozaj prajete dobré, tåžko ho budete zároveň súdiť.

*Myšlienky z TED prednášky Julianu Tresurea
Ako rozprávať, aby ľudia počúvali
vybraťa J. Cihová*

Vďačná pieseň chvály

Ako pedagóg som bola počas pandémie v prvej línií medzi tými, ktorí zostali doma. Nie som veľmi technicky zdatná, no aj napriek tomu som musela komunikovať s deťmi cez internet.

To znamenalo, že som bola donútená učiť sa pracovať s počítačom.

Väčšinu času som trávila s mojím Pánom na kolennach a pri Božom slove, no napriek tomu som mala v srdci úzkosť. Pán Ježiš ma vieď do k tomu, že som si uvedomovala, že On nám postal Ducha Svätého – Tešítele, ktorý je v našich srdciach, uvádzza nás do pravého Božieho slova a že všetci, ktorí milujeme Ježiša, máme byť pripravení na Jeho druhý príchod. Intenzívne som cítila, že je so mnou a počuje moje modlitby.

Tieto svoje pocity som potrebovala nejakо hmatateľne vyjadriť. Kedže veľmi rada malujem, vložila som svoje prežívanie do obrázkov.

Starozákonný obraz zo stvorenia – symbol Ducha Svätého vznášajúceho sa nad vodami, alebo vtáčatko, tešiace sa z prichádzajúcej jari. A keďže sa nedalo chodiť von, tešila som sa z kvietkov tak, že som tie izbové všetky popresádzala.

Cez otvorené okno som vnímala jarnú prírodu a spolu s prebúdzajúcou sa prírodou a štebotom vtákov som spievala vďačnú pieseň chvály nášmu Stvoriteľovi.

Z. Vyskočilová

Rick Warren

Realita je jiná

Takto jsem reagovala na článek, který koloval na sociální síti. Mnoho lidí se tam soucitně vyjadřovalo k úspěchu dítěte, které si problém vyřešilo samo. Vše bylo velmi naivní a článek byl jistě smyšlený. Velmi jednoduše se tam psalo o tom, jak se pětileté dítě dostalo do vysněné pěstounské rodiny. Samo telefonovalo na ztrátu a nálezy, aby našlo maminky. Bylo totiž v Dětském domově. Po telefonátu se vše hned rychle řešilo a k pěstounské mamince se rychle dostalo.

Ale realita je opravdu jiná. Takto by se to nikdy nemohlo stát!

Bylo by to krásné, kdyby se problémy dětí takto rychle řešily. Ale je to jinak, toto je „po-hádka“ a v pěti letech je už hodně pozdě. Vše by se mělo řešit rychleji a daleko dříve. Pětileté dítě má již tolik následků citové deprivace, že byste se divili. Tyto následky s ni-

mi jdou dál po celý život. Je to nezměnitelné. Stále tam něco chybí a nikdy to nedohoníte. Ty děti jsou opravdu v „citové poušti“. Jednou mi jeden mladý muž řekl: „Kdyby si každý věřící člověk vzal jedno dítě z domova, žádné by tam nezbylo.“ Ale ani to není jednoduché. Rodiče mají stále více práv než děti. Ony mohou jenom čekat a čekat, jestli si je někdo vezme. Je třeba řešit práva rodičů, protože bez tohoto kroku se dostane jenom minimum dětí do náhradních rodin. Vše je tak složité a zdlouhavé, děti mezičím rostou a potom už je nikdo nechce. Všechny touží po mamince. Někde nějaká je, ale najít ji. Na jít ochotně lidí, kteří si je vezmou bez rozdílu a hodnocení, jestli jim budou dělat radost nebo ne! Musíte se vzdát opravdu všeho. Je to úplně jiné, než s vašimi vlastními dětmi. Ty děti se vám musí narodit v srdci a vy pro ně budete ochotni udělat cokoliv. Není dobré, když máte jenom jedno dítě. Potřebuje k sobě ještě někoho, další dítě, které v tom bude s ním. Ono totiž stále ví, že nejste biologičtí

rodiče. Je toho mnoho, co bych tady napsala a není to možné. Vaši lásku a rozhodnutí sloužit cizím dětem prověří již vyřizování žádosti o dítě, následné testy a různá školení. Nám to trvalo rok! Mezi časem byly třímesíční pauzy. Všechno to hodně dlouho trvá a děti nám v domovech rostou rychle. Ty chvíle už nikdy nevrátíte. Ale jsou tu zákony. Kdyby tak bylo možné dávat do rodin co nejmenší děti! Bylo by úžasné, kdyby mohli dávat miminka, bylo by to pro děti to nejlepší. Ale, jak jsem psala, o dítěti rozhodují rodiče, i když se o ně nestarájí, a to je spatně. Nejvíce si vážim toho, že se našich dětí jejich rodiče vzdali. Je to jediný krok, který udělali ve prospěch svého dítěte. Je to složité a není jednoduché těmto dětem sloužit.

Dana Jersáková

Nikdo mě nechce!

Možná, že jsme už tuto větu od někoho slyšeli nebo jsme ji sami vyslovili. Tuto skutečnost může prožívat mladý muž či dívka, když se mu (jí) zdá, že nikdy neprožije lásku a manželství. Nebo starý (nemocný) člověk, který marně vyhlíží, že mu někdo zavolá nebo ho navštíví. Nebo dítě může slyšet z úst svých rozlobených rodičů větu: „Běž pryč, už tě nechci!“ Nebo větu: „Nechci tě už ani vidět!“ Tento stav, kdy mě nikdo nechce, je velmi smutný a můžeme se do něj dostat tak trochu i sami, svým myšlením, slovy či jednáním. Ale většinou tomu asi tak není. Lidé prožívají osamocení a nezájem okolního světa často proto, že se „všichni chtejí mít dobře, být šťastní a spokojení“.

A když jim v tom někdo překáží nebo jim to komplikuje, je třeba jej dát stranou, pryč z cesty. Příhodně to vyjadřuje i apoštol Pavel v lístu Filipském 2, 21, i když je to v jiném kontextu: „Všichni si totiž hledí jen svého, a ne toho, co je Krista Ježíše.“ Tak to udělal Kain. Myslel si, že jeho bratr je příčinou jeho nezdaru, jeho neštěstí a tak ho odstranil. Teď už budu šťastný, řekl si. To už byl velký extrém. Byl to hrůzný čin. Ale i dnes se to děje podobně. Někteří lidé říkají: „Musíme „to“ dát pryč, protože by bylo ohrožen nás „skromný“ rozpočet, naše vztahy, kariéra, prostě naše štěstí. Interrupce to vyřeší. A ještě k tomu, co kdyby „to“ bylo postižené, a my se o „to“ pak museli starat pořád! Ne, ne, to si nemůžeme dovolit! Většina počatých dětí se narodí (doufám, že je to většina). Jenže, v mnohých případech se později přijde na to, že dítě vlastně NECHCEME! Důvodem může být rodinná krize nebo jakékoli jiné problémy, které si často způsobujeme sami. No, žádný problém, stát myslí na všechno, je tu „Domov“. Nakonec domov jako domov. Tam ti bude dobré, tam

se o tebe postarájí. Dětský domov, v případě dospělých Domov pro seniory. Nevím, jaké domovy tu ještě máme. Jak humánně jsme to nazvali: „Domov“. Představím si, jak se dítě z dětského domova vrací ze školy a kolemjdoucí se ho zeptá: „Kam jdeš?“ Odpověď zní: „Domů“. To je skutečně absurdní. V naši sborové rodině máme jednoho muže, říkám mu „celoživotní bezdomovec“ přesto, že byl stále „doma.“ Krátkou dobu po narození u své matky, pak byl v domově pro děti, později v ústavu pro mentálně postižené. Bylo zapotřebí, zavit ho svéprávnosti. V osmnácti letech pak byl opět „doma“ u své matky, protože se zdálo, „že by z toho mohlo něco být“. Ale zde byl vítán jen velmi krátce. Ve svých 24 letech se posunul „o latku výš“, a vítal ho „Domov pro seniory“ (předopkládám, že tak získal titul „nejmladší senior v ČR“). NIKDO HO NECHTEĽ! Ale Bůh ho chtěl za svoje dítě stejně, jako nakonec chce každého z nás. Tebe i mne. I kdyby se ti zdalo, že tě nikdo nechce, není to pravda. Bůh tě chce a vždy tě bude vyhližet s otevřenou náručí. Když se ten muž stal Božím dítětem, našel Otce a také dostal novou rodinu a tím spoustu sourozenců. Jeho příběh můžete číst v Rozsévací č. 2, r. 2018 s názvem: „Vytvrale jsem čekával“. Díky Boží milosti a svým rodičům (i širší rodině) jsem se nikdy do takové situace nedostal. Co to znamená, mít milující rodinu a také velkou Boží rodinu, jsem pocítovat zvláště v době dvouleté vojenské služby, daleko od domova. Díky velké Boží milosti a své manželce jsem mohl prožít až do nejhlbšího nitra, co to znamená, přjmout a zahrnout láskou zcela cizí dítě, které nikdy nechce, kterému bylo velmi ubližováno, a stát se mu tátou se všemi radostmi i sta-

rostmi. Kdybyste tak mohli dnes navštívit dětský domov! Dnes už to ani není dovoleno, protože co kdyby náhodou „přeskočila jiskra“, nějaké dítě se na vás přilepilo nebo vy na něj a chtělo by k vám do rodiny a při tom by úřady zjistily, že právě vy nejste vhodními pěstouny (adoptivními rodiči), nelehle na to, že by tak „zařízení“ a jejich zaměstnanci přišli o dalšího „klienta“. To bychom to tady mohli rovnou zavřít... „Za našich mladých let“ jsme ještě mohli navštívit dětský domov.

Moje manželka to udělala. Když se tam objivila a měla s sebou nějaké naše dítě, vrhly se na ni děti a s očima plnýma očekávání ji zahrnuly otázkou: „Ty jsi maminka?“ Tak si mě vezmi, maminka.“ Na něco takového už pak nikdy v životě nezapomenete. Ale původně, ještě několik let před tím, jsem já osobně žádné dítě z děćáku nechtěl.

A moje manželka moc chtěla. Měl jsem pět svých dětí a já byl v té době kazatelem. Představa, že budeme nově rodiči (i když bez těhotenství a porodu), pečovat o děti až snad do důchodu, to ne, to bylo pro mne nepřipratelné. Prohlásil jsem: „Chci mít už také v životě trochu klid,“ což bylo jistě velmi relativní. (Jinak se v tomto případě nejednalo o jakýsi druh „zapovězeného ovoce ze stromu uprostřed zahrady“, aby muž řekl ženě: „NE,“ tak jak to měl udělat Adam.) K tomu se přidaly ještě naše děti, které byly tehdy spojenici maminky: „Tati, kdy vyplň ty papíry?“

A tak jsem po delší době naléhání mé ženy i dětí, obrátil oči nahoru, abych si nechal svoje pevné přesvědčení „posvětit“ Nejvýšším. Ale On mi neřekl: „Ano, jistě, měs právdu.“ Velmi jasně jsem tehdy vnímal, jakoby řekl: „Ty chceš mít klid? Ty, služebník? (viz. Lukáš 17, 7–10). Tolik jsem ti v životě požehnal. V manželství, ve vašich dětech, ve tvém sboru, domem po rodičích (i když starým). V něm by určitě bylo místo pro jedno nechtněné dítě, které nemá lásku a domov. Vždyť se to ve tvé velké rodině ztratí.“

A tak jsem na své plány a na klid v budoucnu rezignoval. Díky Bohu, místo v mém domě se našlo a hlavně v mém srdci. A nejen pro jedno dítě. S odstupem času to povážuji za jednu z nejlepších věcí v životě, kterou jsme s manželkou mohli dělat, i když to bylo moc práce, stresu a všeljakého vypětí. Také moc dobré vím, že to je především veliký díl práce a nasazení mé manželky.

A tak jsme si mnohokrát řekli: „**Kde by ty děti dnes byly?**“

Díky, Bože, že jsi je dal do našeho života, do naší rodiny.

Mirek Jersák

Bolo to horšie ako dnes?

Corona vírus nenecháva nikoho z nás pokojných. Z masmédií denne s napäťom počúvame správy o nových počtoch kontrolovaných, pribudajúcich ochorení, ale aj o počtoch tých, ktorí chorobe podlahli.

Nejeden z nás sa pyta: „**Vyrovná sa táto situácia tomu, čo prežívali naši prarodičia počas 1. a 2. svetovej vojny a počas španielskej chrípky či moru (nazývaného čierna smrť), ktorý zasiahol Európu na začiatku 19. storočia?**“

Možno aj ďalšia otázka: „**Čo bolo či je horšie – viditeľný alebo neviditeľný nepriateľ, človek alebo vírus?**“

V redakci sme sa rozhodli zalistovať v starých časopisoch Rozsievača a ponúknut vám niekoľko čriekov pre porovnanie.

Straty vo Francúzsku - V Bourbonskom paláci minister vojny na dôvernom zasadnutí o stráčach, ktoré Francúzsko utrpelo do 1. marca 1916, podal nasledovné údaje: 800 tisíc mŕtvych; 1,4 milióna ranených; 300 tisíc stratených, čo znamená zajatých. Francúzi stratili spolu 2 a pol milióna ľudí. Aj Anglicko počítalo mŕtvych a ranených až do počtu 600 tisíc mužov. Táto správa ministra vojny mala zrajujúci účinok.

Rozsievač máj 1916

Španielska občianska vojna – trvá so všetkou krutostou. Správy z oboch strán si odporuju. Kde sa bojuje so lžou, tam je ľahké dozviedieť sa pravdu. Od dôb inkvizicie (1481) až po naše časy je Španielsko najnezášanlivejšou krajinou na svete. Po Taliansku má najviac knázov, no celková negramotnosť Španielov je 43 % – na vidieku až do 70 %. Vďaka Bohu, že pred niekoľkými rokmi sa nám pootvorili dverka pre evanjelizačnú prácu. Nezabúdajme v modlitbách na trpiaciach v Španielsku.

Rozsievač 11/1936

Čo stála vojna v Španielsku - Španielsky generál Millan Astray vydal správu o strategiach v španielskej občianskej vojne. V bojoch padlo 70 tisíc vojakov a 353 tisíc mužov bolo zranených. V lazaretoch sa liečilo spolu 756 tisíc poranených a chorých vojakov. A tie vdovy a siroty?! A na tele a majetku ožobráčení ľudia?! ... nepoznali cestu pokoja a v ich očiach niet bázne pred Bohom“ (Rm 3, 17 – 18).

Rozsievač jún-júl 1940

Španielska občianska vojna (1936 – 1939) patrí k najkrvavejším, ale aj najneprehľadnejším konfliktom 20. storočia.

Sprived mŕtvych - V 1. svetovej vojne prišlo o život 200 000 príslušníkov českého a slovenského národa. Celkovo zahynulo vo vojne 7 miliónov vojakov. Obete chrípky sú trikrát väčšie, lebo na túto chorobu zomrelo 20 miliónov ľudí. Ak predpokladáme, že španielska chrípka je dôsledkom vojny, potom celkový počet vojnových obetí je 27 miliónov. Ak by sme sprived východne 27 miliónov ľudí zoradili do štvorstupu tak, že vzdialenosť medzi jednotlivými štvorstupmi by bol 1m, vytvoril by sa 6750 km dlhý sprived. Z Prahy až po hranicu Číny je 6200 km. Keby tento sprived vysiel z Číny, tí prví by boli v Prahe, ale poslední ešte v Číne. To je sprived mŕtvych. Ak by sme k nemu pridali ešte invalidov, vdovy a siroty, bol by niekolkokrát dlhší. Ešte dlhší je však sprived mŕtvych vo vinách a hriechoch, sprived ľudí, ktorí odchádzajú na večnosť nešťastní, lebo nepoznali bohatý a nový život v Ježišovi Kristovi. Povinnosťou šťastných je robiť iných šťastnými. Keby bolo na svete 27 miliónov živých kresťanov a každý z nich by priviedol jedného človeka k Pánovi Ježišovi, skrátil by sa ten sprived duchovných mŕtvov na svete o 6750 km. Tieto fakty by mali byť ponukou k usilovnej práci na zvestovanie spásy a záchrany v Kristovi. Budme svedkami slovom aj skutkom! Budme verní v plnení Božích príkazov! Urobme každý deň niečo pre Božie kráľovstvo! Len tak prinesieme požehnanie do všetkých končín sveta.

Rozsievač december 1919

Pripavila E.P.

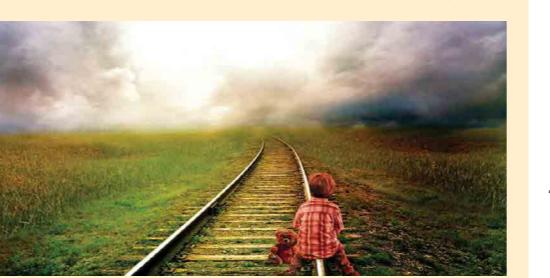
To, co dává Bůh, je vždycky lepší než to, o co prosí človek.
(www.vždysohrom)

At pribide cokoliv, Bůh je mocný.

Až se naše dny zakalí a naše noci budou tmavší než tisíce pôlnocí, chceme stále myslieť na to, že ve svetě je veľká jednajúca sília, ktorá sa jmenuje Bůh. Bůh môže ukázať cesty vedoucí z bezvýchodnosti. Chce promeniť temný zítrek v jasné ráno, nakoniec pak v zářivé ráno věčnosti.

Martin Luter King

Ježiš je mi vším.
Mou odmenou je Pán, vždyť naději v Něm mám. Není nic už na svete, co víc mi môže dát. I ve zkouškach chválit Tě chci, už nikdy zpět, jsem svobodný. Víc už nic nežádám, víc už nic nehledám, všechno v Tobě mám.
(Část písne)

Predplatné časopisu Rozsievač 2021

Milí predplatiteľia, dăkujeme za váš záujem o časopis a veríme, že nám zachováte pria-zen aj naďalej. Sme za vás veľmi vďační.

Chceli by sme vám oznámiť, že od roku 2021 sa menia predplatné podmienky. Predplatné je potrebné uhradiť prevodom na účet, nečakajte na platobný šek.

Predplatné na rok 2021 je potrebné zaplatiť do konca roka 2020. Urobte tak, prosím, aj keď ste dlhorocný predplatiteľ, zbor alebo jednotlivec. Ak ste však nový predplatiteľ, po-kojne nás kontaktuje aj neskôr.

Predplatné Slovensko

Predplatné pre jednotlivcov:

1. Kontaktujte nás prosím emailom: rozsievac@baptist.sk a napíšte nám, koľko kusov časopisu si chcete predplatiť. Uveďte adresu a kontakt na vás: mail, alebo telefónne číslo.
2. V platbe uvedte svoje meno, ktoré sa zohduje s menom objednávateľa.

3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.

Platbu za vás môže uhradiť aj niekto z vašej rodiny, len je potrebné, aby do správy pre prijímateľa napísal slovo Rozsievač a vaše meno. Ak by ste mali s niečím problém (napríklad, že nemáte mailovú adresu, alebo ste nedopatením nezaplatali včas), prosím zavolajte na tel. číslo 0911 813 824 a my vám vydeme v ústrety.

Ak by ste chceli časopis odoberať, ale nemôžete si to dovoliť, kontaktujte nás, prosím, tiež, a my sa vám pokúsime vyjsť v ústrety. Nechceme, aby boli peniaze prekážkou.

Predplatné pre zbyty:

1. Kontaktujte nás prosím mailom: rozsievac@baptist.sk a napíšte nám, o koľko kusov predplatného máte záujem. Uvedte adresu zboru a meno osoby, ktorá objednávku vybavuje, a kontaktné údaje na ňu.

2. Uhradte predplatné na bankový účet BJB v SR vedený v Slovenskej sporiteľni. Ako variabilný symbol použite číslo vásloho zboru podľa pláteného číselníka.

3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.

Časopis báli distribučná firma a rozposielala Slovenskú poštu. Ak by nebolo čokolévek v poriadku (napr. vám neprišiel časopis, alebo vám prišlo menej kusov), kontaktujte nás mailom alebo na telefónne číslo a my sa to pokúsime napraviť.

Rozsievač vychádza 11x do roka.

Cena výtlaču a číslo účtu:

Odberatelia v SR: Predplatné 18,- € na rok (cena jedného výtlaču 1,64 €) + poštovné, **Poštovné zbyty:** 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,50 € za kus a rok.

Číslo účtu SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napišť meno odberateľa. Variabilný symbol: 888.

Kontaktná osoba pre Slovensko: Ráchel Orvošová, tel. č. 0911 813 824, email: rozsievac@baptist.sk

Predplatné Česko

Milí bratři, milé sestry, děkujeme za váš zájem o časopis. Věříme, že nám i nadále zachováte přízeň. Jsme za vás velmi vděční. Právě je čas na objednávky časopisu na další rok. Prosím, zašlete na adresu kanceláře VV BJB kancelar@baptist.cz počet vám požadovaných výtisků časopisu Rozsívač pro vás sbor na rok 2021 a to nejpozději do 30. září 2020. V případě, že se neozvete, budeme pro vás počítat se stejným počtem jako na rok 2020.

Predplatné pro sbory:

Predplatné činí 484 Kč (cena jednoho výtisku 44 Kč + poštovné). Poštovné činí 102 Kč na kus a rok.

Celkem Rozsívač na rok 2021: 586 Kč

Predplatné na rok 2021 je třeba uhradit do konce roku 2020. Časopis vám začne chodit po zaregistrované platbě. Kancelář VV pošle do sboru výzvu k objednávce dříve než loni.

Predplatné pro jednotlivce:

Vaši objednávku Rozsívače na rok 2021 prosím zašlete na adresu kanceláře VV BJB kancelar@baptist.cz. Časopis můžete objednat také telefonicky na č. tel.: 739 487 281 nebo na č. tel.: 734 596 635.

Predplatné je potřeba uhradit převodem na účet: 63112309/0800, var. symbol: 911 840, nečekejte na složenou. Platbu za vás může uhradit i někdo z vaší rodiny, jen je třeba, aby dozvěděl i vás o tom, že chce uhradit časopis a vaše jméno. Časopis vám začne chodit po zaregistrované platbě. Výhodnější pro vás je, nechat si Rozsívač posílat do sboru. **Rozsívač vychází 11x do roka.**

Cena výtisku a číslo účtu:

Odběratelé v ČR: Predplatné 484,- Kč (cena jednoho výtisku 44,- Kč) + poštovné,

Poštovné jednotlivci: 252,- Kč za kus a rok.

Celkem: 736 Kč.

Číslo účtu ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol: 911 840.

Kdybyste chtěli časopis odebírat, ale nemůžete si to dovolit, kontaktujte nás, prosím a my se vám pokusíme vyjít vstříc. Nechceme, aby byly peniaze prekážkou.

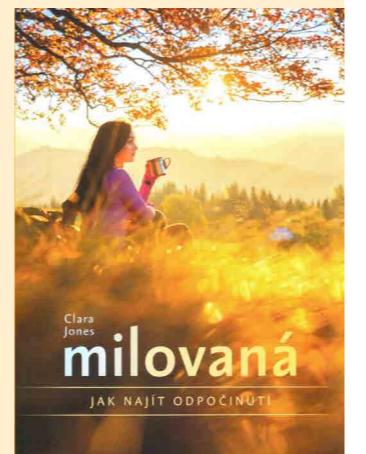
Časopis báli a do Českého odběru distribuční firma v Bratislavě a u nás jej rozesílá Česká pošta. Pokud by cokoliv nebylo v pořádku (např. vám nepřišel časopis nebo vám přišlo méně kusů), kontaktujte nás mailom:

majka.horackova@seznam.cz nebo telefonicky na číslo tel.: 734 596 635. Pokusíme se to opravit. Děkujeme.

Kontaktní osoba pro Česko:

Marie Horáčková, tel. č.: 734 596 635, mail: majka.horackova@seznam.cz

Kniha Clara Jones: Milovaná JAK NAJÍT ODPOČINUTÍ

Zdá se ti někdy křesťanský život těžký? Ptáš se, proč neprožíváš pokoj a radost? Snažíš se žít zbožným životem, ale selháváš? Odhal pravdu Božího slova, které pomohlo Cläre Jonesové zanechat tohoto boje, najít pokoj a odpočinutí v náruči milujícího Spasitele. Tento materiál obsahuje devět lekcí, které postupně sdělují můj příběh a zobrazují devět základních pravd, které mi Bůh zjevil a díky nimž jsem směla spoutanou v Ježiho lásku. Na každou lekci navažuje úkoly s názvem „Pojďme hlobou“. Ty umožňují podrobnější studium veršů, jimž mne Bůh zaslal. Verše poskytují příležitost do sytosti přemýšlet o biblických pravdách, uvedených v devíti lekcích. Boží slovo sehrálo silnou a důležitou úlohu v proměně mého života, a proto tě chci velice povzbudit, abys prošla všemi úkoly.

Co řekla o knize Dana Hanesová?
„Než jsem knihu otevřela, představovala jsem si, že nám, ženám zřejmě poskytne nějaké otevřené praktické rady pro správné odpočívání. Clarina kniha mne však ohromila svým hluboko do srdce se zařezávajícím vyznáním. Skutečné odpočinutí není výsledek mého snažení. Odpočinutí je Ježíš Kristus sám. Tato proměňující kniha je o tom, jak žít denně skutečně ukrytá v objektu milujícího Boha skrze ponovení se do Jeho odkazů pro Jeho milovanou dceru.“

Prodejní cena knihy je 220 Kč.
Vydal: Odbor sester Bratrské jednoty Baptistů.
Objednávka: www.bjb.cz/shop

(red)

Modlitba B. Pascala

Nebeský Otec, neprosím Ťa ani o zdravie, ani o chorobu, ani o život, ani o smrť. Prosím, aby si Ty sám naložil s mojim zdramím a chorobou, mojim životom a mojom smrtou ku svojej sláve a môjmu spaseniu. Len Ty sám vieš, čo je pre mňa užitočné. Ty si Pán, vykonaj, čo Ty vidíš ako dobré. Dávaj mi, vezmi ma, len poddaj moju vôľu Tvojej svätej vôle. Amen!

O jednej knihe...

Daniel Pastirčák: Rozprávka o lietajúcej Alžbetke, Artforum, Studio Limb, 2016

Rozprávku o lietajúcej Alžbetke napísal Daniel Pastirčák pre svoju mamu a daroval jej ju k osiemdesiatym narodeninám. Príbeh nesie výrazne autobiografické črty. Hlavná postava sa volá Alžbetka a je to Pastirčákova mama. Príbeh rozpráva o jej detstve, došpevaní, dospelosti a starobe. V jej dospelosti sviptané príbehy samotného Daniela a jeho súrodencov, obrazy manželstva a materstva, napokon aj starnutia. Príbeh – rozprávka a príbeh – ten, čo sa naozaj raz niekomu stal. Výrazne kresťanská symbolika a motívy z nej robia jedinečnú knižku, plnú dobra a túžby žiť s Bohom v jednote.

„Podaj mi ich,“ povedal ktosi. Alžbetka zastala a začudovane sa okolo seba pozrela. Nebol tu nikto. Nikde nikoho, iba modro nad lúkami. To modro sa na Alžbetku usmievalo úsmevom širokým ako dialka sama. „Neboj sa, Alžbetka. Som Modro. Modro, čo nikde nezačína a nikde nekončí. Zanesiem ťa všade tam, kde práve chceš byť, tam, kde vždy budeš chcieť byť, no bez mňa tam nikdy nebudeš.“ Teraz Alžbetka videla, že i Modro má krídla. Krídla z priezračného belasého peria. Rozprestierajúc sa nad celým svetom, ba i ďalej, tam, kde už nie je žiadny svet, ba ešte ďalej i tam, kde už ani ten „nesvet“ nie je, tam, kde nie je nič, iba lietanie. Keď to Alžbetka videla, z plného hrdla sa rozosmiala. Smiala sa a smiala, až od samej tej radosťi zo stromov naoko užlietli tančiaci vtáci a naplnili Modro sivežím švitorením. Alžbetka podala krídla Modru. Nemohla inak, ved Modro bolo také krásne a tak milo sa na ňu usmialo. Modro sa pod tie krídla sklonilo, jemne sa do nich opalo a začalo Alžbetku dviahať z lúky do výšky. Najpru sa stratila tráva, potom stromy a domy, napokon sa stratila i dubová hora a celá krajina, stratila sa i celá zem, a zostalo iba Modro. Alžbetka v nom napokon celkom zmizla. Tu hore už akoby ani nemala tie ľahké velké krídla, Modro samo jej bolo krídłami. Už neboli duaja; ona – dievča – a Modro nad jej hlávkou, už tu bolo iba jedno jediné modré lietanie.“

Ráchel Orvošová

Nová kniha

Knižná novinka – Evanjelium podľa Jána

Slovenská biblická spoločnosť v Banskej Bystrici vydala v júni 2020 novú publikáciu **Evanjelium podľa Jána**; biblický text je v znení Slovenského ekumenického prekladu Biblie – štvrté opravené vydanie. Ponúkame ho v mäkkej väzbe, v malom praktickom formáte s jednostípcovou sadzbou textu a s textovými poznámkami. Čitatelia si môžu vybrať z dvoch verzíí obálky v pútavom grafickom

prevedení. Obe verzie titulu sú dostupné na e-shope vydavateľa: www.eshop.biblia.sk

Titul je svojím praktickým prevedením a veľmi dostupnou cenou vhodný na misijné účely. Pri nákupe nad 20 kusov ponúkame zľavu 30 % z ceny. Pre farnosti, cirkevné zbory a misijné organizácie je pripravená ďalšia zaujímavá množstevná ponuka.

Kontakt:

Slovenská biblická spoločnosť

Mlynská 43, Banska Bystrica

email: office@biblia.sk

web: www.biblickaspolocnosť.sk

telefón: 048 4134191

Slovenská biblická spoločnosť pôsobí na slovenskom knižnom trhu už 30 rokov a svojou činnosťou nadáváže na prácu **Ústavu milovníkov Biblie** (Institutum Philo-Biblicum) – Uhorské biblickej spoločnosti, ktorá bola založená v roku 1811 v Bratislave. Spoločnosť pracuje výhradne na ekuumenickom základe a jej najvýznamnejším dielom je Slovenský ekumenický preklad Biblie – Svätého písma do súčasnej slovenčiny. Tento preklad je výsledkom 19-ročnej spolupráce všetkých kresťanských cirkví na Slovensku.

Slovenská biblická spoločnosť okrem vyda-

vateľskej činnosti šíri Božie slovo aj elektronicky, a to prostredníctvom dvoch unikátnych portálov:

www.biblia.sk, kde sa na jednom mieste na- chádzajú všetky slovenské preklady Biblie,

www.eshop.biblia.sk, kde záujemca nájde najväčší výber Biblí a biblickej literatúry na Slovensku.

Pre viac informácií kontaktujte: Michal Veselý vesely@biblia.sk, tel.: 048 4134191

Inzerát

Nabízim ubytování v rodinn

TLKOT BOŽIEHO SRDCA

Viera Kolárovská

Pozri sa na seba mojimi očami.

Prosím.

Pri tvojom začiatku sa moje srdce usmievalo,
vedel som, že nič lepšie som nemohol vymysliť
ako to, čo som videl.

V ušiach mi zaznel tlkot tvojho srdca.

Nádherná melódia. Melódia života.

Roky šli a ty si sa pobral na miesta,
ktoré ti zobraли radosť a nádej v očiach.

Občas si prišiel so sklonenou hlavou
a očami plnými slz a túžbou byť so mnou.

Tešil som sa. Mali sme pártu. Dal som hudbu
nahlas, nech všetci počujú
a prídu sa tešiť s nami.

A potom prišlo pochmúrne ráno.

Tvoje srdce bolo plné zúfalstva.

Chcel som ti pomôcť, no rozbehol si sa preč.

Volal som na teba, no ty si si zakryl uši.

A tak som ťa musel nechať ísť.

Veril som, že sa vrátiš.

Neprestal som ťa chrániť.

Často si na mňa volal, ale celým srdcom si ma
odmietať a hneval si sa, že nič neurobím
a že som ďaleko.

Stál som pri tebe, no tvoje oči boli zatvorené.

Poslal som ti do cesty ľudí, ktorí ťa milovali
a chceli ti pomôcť, no nevedel si,
čo máš s ich láskou robiť.

Kopal si okolo seba, ako dieťa,
ktoré nedostane, čo chcelo.

Niektoří ľudia sa od teba odvrátili
a s hnušom odišli preč.

Iní ťa držali, kým uládali, no nešlo to večne.

Otvoril si oči.

A znova si pochopil, že som nikdy nechcel,
aby sme boli oddelení.

Tvoje vzlyky sa niesli tichom noci a ja som
čakal, kedy mi dovolíš byť znova s tebou.

Strach. Premohol ťa. Oklamal.

Bál si sa môjho hnevu,
mojej spravodlivosti,
môjho odsúdenia.

Bál si sa ma ako niekoho cudzieho, ale ja som
ti celý čas pripomínal, že si pre mňa perla,
nájdená na dne oceánu.

Niekedy si mal pocit, že ma nepotrebuješ.

Život sa písal, ako si chcel.

No prázdne miesto v tvojom srdci sa nedalo
ničím vyplniť.

Som tu.

Nesiem tvoj kríž.

Viem, nie je to záruka,
že prijmeš moju obet,
že uveríš mojej túžbe dať ti všetko.

Neboj sa padnúť,
pomôžem ti vstať.

Neboj sa opustiť prázdro
a nahradíť ho mojou realitou.

Som tu.

Vždy som tu bol.